

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΗΝΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ 25.000

ΧΡΟΝΩΝ

Δελ.

2

17

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΡΑΙΝΤΖΕΡ

ΤΟ ΑΛΑΜΟΣ είναι μιά μικρή κωμόπολις, στους πρόποδες της Σιέρα Μάντρε. Η ταβέρνα του «Μονόφθαλμου» βρίσκεται επί 'Αλαμος. Η μεγάλη σάλα της ταβέρνας είναι γεμάτη καπνούς και αναθυμιάσεις από οινοπνευματώδη ποτά. Κοντεύουν μεσάνυχτα. Κι' όμως, όλα σχεδόν τα τραπέζια είναι γεμάτα.

Μιά παράξενη σιωπή απλώνεται στην κοσμοπλημμυρισμένη σάλα. Οι ηλικιαμένοι κάου - μπούς κάθονται ασάλευτοι στις καρέκλες τους. Τα μάτια τους μοιάζουν γυάλινα και καθρεφτίζουν τον τρόπο. Όλα τα βλέμματα είναι κερφωμένα στη δίφυλλη πόρτα του «σαλόνι», που ό δυνατός άνεμος την κάνει να πηγαινοέρχεται, ανοιγοκλείνοντας την.

Ο Κλίμ ο Μονόφθαλμος, ό ταβερνιάρης, σκουπίζει τον πάγκο του μπάρ, με μιά παταπούρα. Πού και πού, κυττάζει κι' αυτούς κλεφτά κατά την πόρτα.

Ξαφνικά από μακριά ακούγεται μιά παράξενη βοή. Κάτι τό τελειώς ακαθόριστο. Κι' όμως ένα παγωμένο ρίγος διατρέχει όλες τις ραχοκοκκαλιές. Οι κάου - μπούς αναπηδούν άθελα στις θέσεις τους. Τα γυάλινα μάτια τους μεγαλώνουν περισσότερο, καθώς αλληλοκυττάζονται με φρικη.

— Θά μās καταπιή όλους ή κόλασι!, μουρμουρίζει ό Κλίμ μέσ' άπ' τά δόντια του και τό χέρι του κοκκαλώνει επάνω στον πάγκο.

Ένα στριγγό γέλιο ακούγεται πλάι του. Ένα γέλιο που μοιάζει πού πολύ με κλάμα ή με την ύλακή τού τσακαλιού.

Είναι ό μάρμπια - Σάμμυ, ό γέρο - μπεκρής. — Πρίν με καταπιή ή κόλασι, θέλω νά καταπιώ ένα μπουκάλι ούτσου, έστω κι' από τό πιό σκάρτο!, δηλώνει με τό θραχτή φωνή του και γλείφει τά ξεραμένα χείλια του.

Κανείς δέν τόν ακούει. Η βοή, που έρχεται άπ' τη νύχτα έξω, δυναμώνει. Και σιγά - σιγά παύει νά είναι ακαθόριστη. Είναι μιά εξώκοση συναυλία, από λεπτάς, ανατριχιαστικές φωνές, γεμάτες σπαραγμό κι' απόγνωση. Λές και ούρλιάζουν οι ψυχές τών κολασμένων, που βασανίζονται στον Άδη.

Τρομαγμένοι ψιθυροί γεμίζουν τη σάλα. Πολλοί κάου - μπούς σταυροκοπιούνται. Όλα τά πρόσωπα έχουν πάρει ένα χρώμα κέρινο.

— Ό Σατανάς διάλεξε γιά κατοικία του τό 'Αλαμος!, λέει κάποιος με τρεμάμενη φωνή.

— Τούτο τό μέρος είναι σίγουρα καταραμένο!, μουρμουρίζει ένας άλλος.

— Πρέπει νά φύγουμε από δώ!
— Ναι! Χωρίς άλλο πρέπει νά φύγουμε! Έγώ αύριο τό πρωί κίλας, θά μαζέψω τά πραγματά μου και θά τού δίνω, μαζί με τη γυναίκα μου και τούς γιούς μου!

Ένας ξερός κρότος ακούγεται.

Ο ΜΑΤ ΟΛΕΜΠΥ, ένας ηλικιωμένος κτηματίας με γκριζα μαλλιά, έχει κτυπήσει με δύναμη τη γροθιά του, επάνω στο τραπέζι. Μέσ' άπ' τά σίγκινα ποτήρια που χοροπηδάνε, τινάζονται σταγόνες κρασιού. Στο βλέμμα του 'Ολεμπυ αστράφτει ό θυμός.

— Κάμετε σαν γυνακούλες!, μουρμουρίζει άγρια.

Ο κάου - μπού, που είχε μιλήσει τελευταίος, πετιέται κι' εκείνος όρθιος. Τό πρόσωπό του γίνεται κατακόκκινο σέ μιά στιγμή. Τό χέρι του καταβαίνει γοργά στη λαβή του πιστολιού του.

— Πρόσεξε πώς μιλάς, 'Ολεμπυ!, φωνάζει άπειλητικά. Άν τά μαλλιά σου δέν είχαν αρχίσει ν' ασπρίζουν, δέν θά ζούσες αυτή τη στιγμή! Κανείς δέν μπορεί νά με πη δειλό! Μπορώ νά τά δάλω όλουμόναχος με δέκα ώπλισμένους φοινδες! Μά εδώ έχουμε νά κάνουμε με τόν Σατανά τό ίδιο! Οι σφαίρες δέν τόν πιάνουν αυτόν! Κι' ό θάνατος από τό χέρι του, δέν είναι θάνατος, μά κάτι πολύ χειρότερο! Άκούς, πόσο σπαρακτικά κλαίνε αυτές οι φωνές; Δέν θέλω ν' ανακατευθώ και ή δική μου μαζί τους! Ούτε τών παιδιών μου!

Άπό την παγερή σιωπή μέσα στη σάλα, είναι φανερό πώς όλοι συμφωνούν με τά λόγια του κάου - μπού.

Ο Μάτ 'Ολεμπυ τούς κυττάζει ένα γύρο, περιφρονητικά.

— Δέν υπάρχουν σατανάδες στο 'Αλαμος, λέει ήσυχα. Δέν υπήρχαν ποτέ. Κάποιος έχει σκαρώσει αυτή την άσχημη φάρσα, μά οι δυο γιοί μου, ό 'Αλλαν κι' ό Κίτ, θά τόν πιάσουν άπόψε άπ' τόν γιακά και θά σάς τόν φέρουν νά τόν δήτε!

Ένας άλλος ασπρομάλλης κτηματίας που κάθεται παρέα του, τόν κυττάζει ανήσυχος:

— Τί θές νά πής, Μάτ;

— Αύτό που άκουσες, Ράλφ Ράντερ: 'Ο Κίτ κι' ό Άλλαν βρίσκονται στο ποτάμι αυτή τη στιγμή! Έκεί που τά νερά του καταχωιανίζονται. Έκεί άπ' όπου έρχονται αυτές οι φωνές!

Μιά παγωμένη ανατριχίλλα διαπερνάει όλους τους θαμώνες τού 'Μονόφθαλμου.

— Θά βρουν αυτόν που θέλει νά σάς τρομοκρατήση και θά σάς τόν φέρουν δεμεινον χειροπόδαρα, νά τόν καμαρώσετε! Κι' όταν μās έξηγήση, γιατί έπαιξε τέτοιο άτιμο παιγνίδι, άποφασίζουμε τί θά τόν κάνουμε!

Ο κάου - μπού, που λογόφερε μαζί του, αφήνει τη λαβή του πιστολιού του. Κουνάει τό κεφάλι του με θλίψη και μουρμουρίζει:

— Ξερκέφαλε, τρελλέ! Κρίμα τά δυο παληκάρια σου!... Πολύ φοβάμαι πώς δέν θά τά ξαναδής πιά!

— Θά τά δώ, καθώς κι' έσύ, 'Ερισκον! Περιμένε λίγο και θά τούς δής νά μπαινουν άπ' αυτή την πόρτα!

Σάν μαγνητισμένα όλων τά μάτια κερφώνονται ακόμα μιά φορά, επάνω στη δίφυλλη πόρτα της ταβέρνας. Βρέχει δυνατά κι' οι χοντρές στάλες που πέφτουν, σχηματίζουν εκεί άπ' έξω μιά νερένια κουρτίνα, που δέν σ' αφήνει νά δής, δυό δήματα πιό πέρα.

Η κολασμένη συναυλία συνεχίζεται πάντα, ανάμεσα από τό μονότονο τραγούδι της βροχής.

ΞΑΦΝΙΚΑ ακούγεται γοργός καλπασμός. Οι επειραιμένοι κάου - μπούς, δέν δυσκολεύονται νά καταλάβουν πώς τά άλογα που έρχονται, είναι δυο. Πετιώνται όλοι όρθιοι. Στα βλέμματα τους αστράφτει μιά χασούμενη έλπίδα.

— Έρχονται!, φωνάζει κάποιος.

Ο Μάτ 'Ολεμπυ κυττάζει με γουρλωμένα μάτια πρós την πόρτα.

Ο μάρμπια - Σάμμυ λέει γκρινιαρικά:

— Αύτό έρχονται, αλλά ό 'Εξαποδός συνεχίζει τό τραγούδι του! Ένα ποτηράκι, θά μούσβηνε αυτή την άτιμη φωτιά, εδώ μέσα! — και

ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ 25.000 ΧΡΟΝΩΝ

Δράμα Ζηλοτυπίας

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙ των δυο ζωντανών προϊστορικών ανθρώπων είναι αφάνταστα τρομακτική.

Η άμοιρη Ζάμπα και μονάχα στο αντίκρουσμά τους - νοιώθει το αίμα της να παγώνει. Τα μάτια της να σκοτεινιάζουν. Το μυαλό της να σβήνει. Τα γόνατά της να λυγίζουν...

ώπου τέλος, χάνοντας τις αισθήσεις της σωριάζεται βαρειά κάτω!...

Το πρωτόγονο ανδρόγυνο ξαφνιάζεται βλέποντας τη νέα κι' όμορφη αυτή κοπέλα...

Το ξάφνιασμα του άνδρα είναι ευχάριστο. Γιατί σκύβοντας άμέσως με λαχτάρα, κάνει να την αρπάξει στην αγκαλιά του.

Όμως η γυναίκα δείχνει, αλλοίμονο, έντελώς αντίθετες διαθέσεις: 'Αρπάζει από το μπράτσο τον άνδρα της. Τον συγκρατεί. 'Ενώ ταυτόχρονα σπκώνει με μίσος το μεγάλο βαρύ πέτρινο τσεκούρι της. Κάνει να τσακίσει, με αυτό, το κεφάλι της αναισθηπής κοπέλλας. 'Η όμορφιά της, από τη μία μεριά, και το ένδιαφέρον του συντρόφου της, από την άλλη, την έχουν αφάνταστα εξασπρώσει!

Ο άρσενικός προϊστορικός άνθρωπος προφθάνει. Της αρπάζει, με τη σειρά του, το μπράτσο.

- Μή!, της κάνει άγρια.

- Έτσι ό άνδρας σώζει τη ζωή της Ζάμπα. Όμως πιάνεται άμέσως στα χέρια με τη γυναίκα του. Παλεύουν και χτυπιώνται σαν μανιασμένα θερία.

- Δράμα... ζηλοτυπίας!, μουρμουρίζει ό Κακαράκ πού, μαζί με την Τσίχλ πρόφθασαν να σκαρφώσουν στα κλαδιά μιάς γιγάντιας καρυδιάς.

Όμως, νά: 'Ο Ταρζάν κι' ό Ζαντόβ πού παρακολουθούσαν άθέατοι τη Ζάμπα και τα παιδιά, φθάνουν την κατάλληλη στιγμή.

'Ο άρχοντας της Ζούγκλας με μεγάλες πέτρες κι' ό ("Έλληνας) με τό φοβερό κι' άχώριστο ρόπαλό του, κάνουν ξαφνική επίθεσι στους θηριώδεις προϊστορικούς ανθρώπους!

'Ο Σουβλερομύτης, σίγουρος πάνω στο δέντρο, κόβει μεγάλες βαρειές καρύδες. Για να διασκεδάση τις πετάει από ψηλά στα τρία τεμπυμποάκια πού χοροπηδάνε κάτω στριγγλίζοντας χαρούμενα!

Μά έκείνα, εύκίνητα καθώς είναι, καταφέρνουν ν' αποφεύγουν τα κτυπήματά του.

Όμως νά: Μιά από τις καρύδες αυτές πέφτει, κατά λάθος, στο κεφάλι του Ταρζάν. Τό κτύπημα πού δέχεται είναι πολύ δυνατό. Τόν ζαλίζει. Και μιά τραγική παρεξήγηση γίνεται:

Τη στιγμή άκριθώς πού ό άρχοντας της Ζούγκλας δέχτηκε τη μεγάλη και βαρειά

καρύδα στο κεφάλι του, είχε κι' ο "Έλληνας" σπκώσει το ρόπαλό του. Για να πάση φόρα και να κτυπήση τόν πρωτόγονο άνδρα.

"Ετσι ο Ταρζάν, που δέν είχε ιδή την καρύδα, νόμισε πώς με το ρόπαλο είχε κτυπηθῆ. Και ζαλισμένος καθώς ἦταν, πετάει τήν πέτρα που κρατούσε πάνω στή ράχι του άνυποπτου συντρόφου του.

Ο Ζαντόβ, που ιδέα δέν είχε κι' αυτός για τήν καρύδα που πέταξε ο Κακαράκ, φαντάζεται πώς δέχτηκε πισώπλατα δολοφονική επίθεσι από τόν άρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Παρατάει λοιπόν τούς προϊστορικούς άνθρώπους που σαλεύουν και κτυπιούνται πάνω από τόν κορμί τῆς άναισθητης Ζάμπας. Και γυρίζοντας κτυπάει με το ρόπαλό του τόν Ταρζάν.

"Ετσι, οί γιγαντόσωμοι και κεροδύναμοι άντρες άρχίζουν, χωρίς να τόν καταλάβουν, μιá θανάσιμη μονομαχία. Πλάι στο πρωτόγονο άντρώγυνο που επίσης μονομαχεί...

Μά να: Ξαφνικά κάτι άπροσδόκητο γίνεται:

Πριν όμως συνεχίσουμε τήν άφάνταστα δραματική και συνταρακτική αυτή σκηνή, σωστό θά ἦτανε να ριζούμε προηγουμένως μιá ματιά στά, επίσης ένδιαφέροντα γεγονότα που είχαν προηγηθῆ.

"Ετσι ο άναγνώστης θά μπορέσει να παρακολουθήσει τήν περιπέτεια, με περισσότερη άνεσι. Και προπαντός, χωρίς να σπαζοκεφαλιάσει, προσπαθώντας να εξηγήσει αυτά που τώρα του φαίνονται μυστηριώδη...

"Ας γυρίσουμε λοιπόν λίγο πίσω στήν ιστορία μας. "Ας ξαναρχίσουμε τήν αφήγησί μας από τόν σημείο όπου είχε τελειώσει τόν προηγούμενο τεύχος.

Στό καζάνι τῶν Άνθρωποφάγων

για θολωτή σπηλιά.

Μέσα σ' αυτήν άντικρύζουν τρεις γιγάντιους και τρομακτικούς άνθρώπινους σκελετούς, που κινούνται και μιλούν σά νάναι

Ο ΤΑΡΖΑΝ, ο Ζαντόβ, ο Κακαράκ και ἡ Τσίχλ, ύστερ' από φοβερές κι' άπερίγραπτες περιπέτειες με θερία και καννίβαλους, πέφτουν σέ μιá θαβειά καταπακτι.

Άπ' αυτήν, και άκολουθώντας ένα ν στενό σκοτεινό διάδρομο, φθάνουν σέ μιá εύρύχωρη υπό-

ζωντανοί!

Έκει πέφτουν στά χέρια τῶν άνθρωποφάγων τῆς φυλῆς Λακραβούν. "Ετσι σέ λίγο, άφου τούς θγάδουν από τή θαβειά ύπόγεια σπηλιά τῶν «Νεκρῶν θεῶν», τούς παρουσιάζουν στόν Χούλ Άμπού, τόν τρομερό άρχηγό τους.

Εἶναι ένας γιγαντόσωμος μαύρος φύλαρχος που φοράει στο πρόσωπο μάσκα. Και στο κεφάλι του δυό μεγάλα βουβαλίσια κέρατα.

Έκείνος, διατάζει να δέσουν άμέσως πισθάγκωνα τόν Ταρζάν και τόν Ζαντόβ πάνω σέ δυό σκαλιστούς πασσάλους.

"Οσο για τόν Κακαράκ και τήν Τσίχλ, δί νει έντολή και τούς ρίχνουν για να θράσουν σ' ένα μεγάλο πῆλινο καζάνι.

Τέλος, ο μασκοφόρος φύλαρχος Χούλ Άμπού, άναλαμβάνει να «έκτελέσει» μονάχος του τόν Ταρζάν και τόν Ζαντόβ. "Ετσι τούς πλησιάζει τραβώντας τόν μαχαίρι του. Και σπκώνοντας τόν για να πάρη όφρα, κάνει να τόν καρφώσει, πρώτα, στήν καρδιά του "Έλληνα».

"Ομως ένας άκόμα ξαφνικός πυροβολισμός του μυστηριώδους "Άγνωστου με τήν καραμπίνα», του τινάζει τόν δολοφονικό μαχαίρι από τήν παλάμη!

Ταυτόχρονα: μιá όμορφη νέα γυναίκα, με δεμένα πίσω τά χέρια της, ξεπετιέται από τόν κοντινό, χορταρένιο παλάτι του μασκοφόρου φύλαρχου. Και φθάνοντας στή μέση του ξέφωτου, φωνάζει στούς κατάπληκτους καννίβαλους, δείχνοντάς τους τόν πιό κατάπληκτο από τήν εμφάνισι της Χούλ Άμπού:

— Πιάστε τον! Δέν είναι αυτός ο φύλαρχος σας. Εἶναι ο λευκός κακούργος Χουάιτ! Δολοφόνησε τόν πραγματικό Χούλ Άμπού. "Εκρυψε τόν πῶμα του μέσα στο παλάτι. "Υστερα μαύρισε με φουμο τόν κορμί του. Και φόρεσε τή μάσκα με τά βουβαλίσια κέρατα που φορούσε κι' εκείνος... Βγάλ' τε του τή μάσκα και θά δῆτε ποιός εἶναι!...

Ο Ψευτοφύλαρχος, άκούγοντας τήν άποκάλυψι του, καταλαβαίνει άμέσως ποιá τύχη τόν περιμένει. Και τόν βάζει γρήγορα στά πόδια. "Ετσι, πριν προφθάσουν οί καννίβαλοι να συνέλθουν και να χυθουν επάνω του, ο κακούργος Χουάιτ έχει εξαφανισθῆ...

"Ομως ταυτόχρονα, ἡ άκαθόριστη στο σκοτάδι σκιά κάποιου άνθρώπου, ξεφεύγοντας πίσω από κάτι πυκνούς θάμνους, τρέχει ζωπίσω του. Τόν πυροβολεί με τήν καραμπίνα που τόν είχε και πριν λίγο πυροβολήσει.

Μά ἡ νέα γυναίκα από τή θέση που έχει σταθῆ, βλέπει τόν μυστηριώδη άνθρωπο που εμεῖς ποτέ δέν ετυχε να τόν ιδούμε.

Και αναγνωρίζοντάς τον άμέσως, τού φωνάζει:

— Μή!... Μή τόν σκοτώσης εσύ! Είναι άδελφός σου!

Ο Ταρζάν και ο Ζαντόβ — δεμένοι στις κολώνες — κυττάζουν χαμένα τή νέα κι' όμορφη κοπέλλα με τή δεμένα χέρια, πού τόσο άναπάντεχα είχε έμφανιστή για νά τούς σώση. Και ψιθυρίζουν, σάν μ' ένα στόμα, κι' οι δυό μαζί:

— Ή Ζάμπα!...

Σχεδόν άμέσως κι' ο Κακαράκ, μέσ' από τό πηλίνο καζάνι πού βράζει, τής φωνάζει:

— Καλά πού ήρθες, κυρά τέτοια μου: Κά τσε νά πιής κι' εσύ λίγο... ζουμάκι!

Μά νά: Οί άμέτρητοι άνθρωπογάιοι πού θρίσκονται γύρω τους, δέν άργούν νά συνέλθουν. Και τότε κάτι τρομακτικό γίνεται: (*)

Ένας τερατόμορφος γέροντας — ο Ίεφρέας τής φυλής — με θαμμένο πρόσωπο και χαραγμένο, για διακόσμηση κορμί, τρέχει στο χορταριασμένο παλάτι του άρχηγού Χούλ - Άμπού. Βρίσκει τό σφαγιασμένο πτώμα του μέσα σ' αυτό. Με βγαλμένη τή μάσκα πού φορούσε στο πρόσωπο. Με βγαλμένα τή θουβαλίσια κέρατα πού στόλιζαν τό κεφάλι του.

Άμέσως βγαίνει έξω άλαφιασμένος. Φωνάζει όσο πιά δυνατό μπορεί στους πιστούς του καννίβαλους:

— Χάρ όδούν έλχ άραχάν! Ζού σάρφ ντού ραχθούν. Χουβνάχ άο λέγκ ράμ χάρ! (**)

Κι' όλοι μαζί τώρα χύνονται με τις τεράστιες μαχαίρες τους για νά σπαράξουν τή Ζάμπα με τή δεμένα χέρια. Τόν Ταρζάν και τόν Ζαντόβ πού είναι δεμένοι πάνω στις σκαλιστές κολώνες. Και τή δυό παιδιά πού θρίσκονται μέσα στο καζάνι.

Ο Κακαράκ γυρίζει στη Χοντρή πού βράζει κι' αυτή πλάϊ του:

— Βλέπεις αυτούς με τις χατζάρες, Έφτά ζυμη;

— Ναί, καλέ. Μά γιατί έρχονται κατά πάνω μας;

— Μετανοιώσανε: δέν θα μάς κάνουνε σούπα.

— Καλέ και τί θα μάς κάνουνε, Τζιτζιφιόγ κο μου;

— Κυρά για... γιουδαράκια, μετά συγχωρήσεως!

Λίγες στιγμές ακόμα και οι εξαγριωμένοι άνθρωπογάιοι με τις χατζάρες θα φθά

(*) Διάβασε τό προηγούμενο τεύχος της «Ζούγκλας» άρ. 16, πού έχει τόν τίτλο: «ΤΟ ΤΑΜΠΟΥ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΘΕΩΝ».

(**) Ο φύλαρχος είναι νεκρός! Λευκός άνθρωπος τόν σκότωσε! Θάνατος σ' όλους τούς λευκούς!

σουν κοντά στους πέντε λευκούς συντρόφους. Και τότε καμιά δύναμη στον κόσμο δέν θα μπορούσε νά τούς σώση!... Αυτή θα είναι, αλλοίμονο, ή τελευταία νύχτα τής πολυθλασμένης ζωής τους!

Όμως τήν ίδια στιγμή κάποιο άπροσδόκητο φυσικό φαινόμενο άρχίζει νά εκδηλώνεται. Κάτι πού ίσως τούς χαρίση τή σωτηρία, ή έναν ακόμα πιά τραγικό θάνατο από κείνον πού τούς περιμένε.

Ή Ζούγκλα παραφρονεί!

ΚΑΙ ΝΑ: Ξαφνικά τό έδαφος άρχίζει έναν τρελλό χορό κάτω από τή πόδια τους! Σά να ταραζεται από κάποιον τρομακτικό σεισμό!

Ταυτόχρονα μι ά φοβερή υποχθή νια βοή άκούγεται. Σά να μουγγρίζουν όλα μαζί τή θερίά, τή τέρατα και οι κολασμέ-

νοι Δαίμονες του Κάτω Κόσμου.

Οί καννίβαλοι και ή Ζάμπα πού θρίσκονται όρθοί, σωριάζονται κάτω. Οί σκαλισμένες κολώνες ξεριζώνονται από τό έδαφος. Πέφτουν μαζί με τόν Ταρζάν και τόν Ζαντόβ πού είναι δεμένοι πάνω σ' αυτές! Άλλά και τό μεγάλο πηλίνο καζάνι πού βράζουν ο Κακαράκ και ή Τσίχλ γκρεμίζεται από τή φωτιά του. Γίνεται κομμάτια!

Τή δυό παιδιά έλευθερώνονται... Ή Τσίχλ έτσι πού χοροπηδάει τό έδαφος, είναι άδύνατο νά ξανασηκωθή. Μένει κολλημένη σάν στρείδι πάνω στο σκληρό χώμα.

Μονάχα ο Σουβλερομήτης — σάν άφθαστος άκροβάτης στα τσίρκα πού ήταν άλλοτε — καταφέρνει νά κρατηθή όρθός. Κι' όχι μονάχα αυτό. Μά και τραβώντας τό μι-

Ο Μπούχ και ή Κράν — τό ξαναζωντανεμένο προϊστορικό άνδρόγυνο — παλεύουν και κτυπιώνται πάνω από τό κορμί τής άναίσθητης Έλληνίδας.

κροσκοπικό μαχαίράκι του νά κόψη τὰ σκοπιανά πού δένουν τὰ χέρια τῆς («Ἑλληνίδας»). Κι' ἀμέσως μετά: ἐκεῖνα πού δένουν τῆς πεσιμένες κολώνες τοὺς δυὸ ἦρωές μας.

Τώρα ὅλοι τους εἶναι ἐλεύθεροι. Μὰ ὁ τρελλὸς χορὸς τῆς γῆς συνεχίζεται. Τὸ ἔδαφος — ὅσο περνᾶνε οἱ στιγμὲς — τόσο ταραάζεται μὲ μεγαλύτερη ἔντασι. Κανέναν ἀπ' ὅλους — μαύρους καὶ λευκοὺς — δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῆ ὀρθός. Κι' αὐτὸς ὁ ἀκροβάτης Κακαράκ χάνει τὴν ἰσορροπία του. Σωριάζεται κάτω, μурμουρίζοντας ἕνα πρόχειρο στιχάκι του:

«Στὸ γρασιδάκι ὅλοι μας
ξαπλώσαμε ἀράδα,
κι' ἡ γῆς πού ἀφνίασε
κλωτσάει σάν... φοράδα!»

Μὰ νά: Ξαφνικά καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ξέφωτο, τὸ ἔδαφος ἀρχίζει νὰ φουσκώνει. Σὰ νὰ γεννιέται ἕνας μικρὸς λόφος. Ἐνῶ γύρω — γύρω ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτό, τὸ χῶμα σκάζει. Βαθειὲς ρωγμὲς σχηματίζονται. Σάν τὰ χαρακώματα πού φτιάχνουν οἱ στρατιῶτες στὸν πόλεμο!...

Ὅλοι, μαῦροι καὶ λευκοί, κάτω καθὼς βρίσκονται, παρακολουθοῦν τὸ κοντινὸ σημεῖο τοῦ ἐδάφους πού φουσκώνει. Ἐνῶ ἡ ὑποχθόνια βοή ἐντείνεται τώρα. Γιγάντια αἰωνόβια δέντρα σωριάζονται ξερριζωμένα κάτω!...

Ὅσοι τέλος: τρομακτικὸς κρότος ἀντηχεῖ. Στὴ μέση καὶ στὴν κορυφὴ τοῦ φουσκωμένου ἐδάφους μιὰ φοβερὴ ἔκρηξις γίνεται: Ἐνας μεγάλος κρατήρας ἠφαιστείου ἀνοίγει. Καὶ κόκκινη πυρωμένη λάβα μαζί μὲ μαύρους καπνοὺς ξεχύνονται.

Μπουσουλώντας οἱ κανίβαλοι — γιατί ὁ σεισμὸς συνεχίζεται — προφθαίνουν νὰ σκορπίσουν δεξιά κι' ἀριστερά. Φεύγουν γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸ θάνατο τῆς φωτιάς. Τὸ ἴδιο κάνουν ὁ Ταρζάν, ἡ Ζάμπα καὶ ὁ Ζαντόβ. Φεύγουν κι' αὐτοὶ «μὲ τὰ τέσσερα» κυνηγημένοι ἀπὸ τὴν θανατερὴ λάβα τοῦ νεογέννητου ἠφαιστείου.

Ὅμως καινούργιες ρωγμὲς ἀνοίγουν συνεχῶς στὸ ἔδαφος γύρω ἀπὸ τὸν κρατήρα. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποφάγους πέφτουν μέσα σ' αὐτές. Ἐξαφανίζονται στὰ ἔγκατα τῆς μανιασμένης γῆς. Ἐνῶ μαύρα φαρμακερὰ φῆλα ξεπετιῶνται ἀπὸ τὰ φρικτὰ ἀνοίγματα τῶν σεισμῶν.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, μιὰ τέτοια ρωγμὴ τοῦ ἐδάφους ἀνοίγει κάτω ἀπὸ τὴ Ζάμπα. Καὶ ἡ ἄμοιρη κοπέλλα κάνει νὰ πέση σ' αὐτήν. Μὰ ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ πού προχωροῦν μπουσουλώντας πλάι τῆς, προφθαίνουν καὶ τὴν ἀρπάζουν: ὁ πρῶτος ἀπὸ τὸ μπράτσο, ὁ δευτέρος ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Ἔτσι καταφέρνουν νὰ τὴ συγκρατήσουν.

Νὰ τὴ σώσουν ἀπὸ φρικτὸ καὶ βέβαιο χαμό.

Νὰ ὅμως, πού, σχεδὸν ἀμέσως, λίγο πιά πίσω τους, κάτι κωμικοτραγικὸ γίνεται:

Πῶσι στὰ ἔγκατα τῆς γῆς!

ΜΙΑ ΙΔΙΑ ρωγμὴ τοῦ ἐδάφους — σάν αὐτὴν πού πρὶν λίγο κόντεψε νὰ θάψη ζωντανὴ τὴν ὁμορφὴ Ἑλληνίδα — ἀνοίγει καὶ στὸ σημεῖο πού προχωρεῖ μπουσουλώντας ἡ Τοίχλ. Καὶ ἡ δύστυχη «Χοντρή» πέφτει μέσα ξεφωνίζοντας μὲ ἀπόγνωσι:

— Καλὴ βοήθεια, καλέεεεεεε!...

Ὁ Κακαράκ πού μπουσουλῶσε πλάι τῆς ξαφνιάζεται στὴν ἀρχή. Ἀμέσως ὅμως μετά, πού καταλαβαίνει πῶς ἡ Τοίχλ τοῦ «ἄφησε χρόνους», ἀναπνέει μὲ ἀνακούφισι, μурμουρίζοντας:

— Ἐπὶ τέλους... μόνος! Χά, χά, χάσα!...

Καὶ ξεοπάει σ' ἕνα γέλιο χαρᾶς κι' ἐνθουσιασμοῦ γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη ἐλευθερία πού κέρδισε μὲ τὸ χαμό τῆς ἐνοχλητικῆς συντρόφισσάς του. Τοῦ «τρυφεροῦ» μεπλλά» ὅπως τὴν ἔλεγε.

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ τώρα, σκαρώνει βιαστικά ἕνα πένθιμο στιχάκι του. Σκύβει πάνω ἀπὸ τὸ τραγικὸ χαντάκι. Τὸ σιγανοτραγουδάει κλαψιάρικα στὴ χαμένη κοπέλλα:

«Χοντρέλω μου, σὲ χαιρετῶ
—αὐτὰ εἶν' τοῦ κόσμου τὰ λαχεῖα:

Ἐσοὺ νὰ χάσης τὴ Ζωὴ
κι' ἐγὼ νὰ βρῶ τὴν... εὐτυχία!»

Καὶ τὴν κατευθύνει στὸν «Ἄλλο Κόσμο» κακαράκικα:

—Στὸ λό—κα καὶ ἀν—γαί κοις—ἔ φράν—λα—ε!.

Ἄλλοίμον' ὅμως! Πρὶν καλὰ — καλὰ τελειώση τὸν κακαράκικο ἀποχαιρετισμὸ του, ἕνα ανατριχιαστικὸ σφύριγμα ἀκούγεται πλάι του. Κάποιο φαρμακερὸ φίδι, ξεπιταγμένο ἀπὸ κάποια ἄλλη ρωγμὴ τοῦ ἐδάφους, παρουσιάζεται.

Τρομοκρατημένος ὁ Κακαράκ κάνει μὲ ἀπότομη κίνησι νὰ τὸ ἀποφύγη. Κι' αὐτὸ ἔκανε τὸ τραγικὸ, λάθος του: Χάνοντας τὴν ἰσορροπία γκρεμίζεται κι' αὐτὸς στὸ βαθὺ ἀνοίγμα τῆς γῆς. Στὸ ἴδιο πού, πρὶν λίγο, εἶχε εξαφανιστῆ καὶ ἡ ἄμοιρη Τοίχλ.

Καθὼς πέφτει ὁ Σουβλερομύτης ξεφωνί-

ζει στον Ταρζάν στη Ζάμπα και στον Ζαντόβ που προηγούνται:

— Γεια σας, μάγκες! Και στα «σαράντα» μου γουστάρω κόλυβα έξτρα!

Λίγες στιγμές μετά έχει κι' αυτός εξαφανιστή στο βάθος της ρωγμής.

Το νεογέννητο ήφαιστειο — μικρό σε μέγεθος κι' έντασι — γρήγορα κοπάζει. 'Η κόκκινη πυρωμένη λάβα σταματάει, σιγά-σιγά, να ξεπετιέται από τον κρατήρα του. Μονάχα λιγοστός μαύρος καπνός εξακολουθεί να θγαίνει ακόμα απ' αυτόν...

Οι σεισμοί δέν συγκλονίζουν τώρα το έδαφος της περιοχής. Και ή ύποχθονία βοή έχει πάψει πιά ν' ακούγεται...

'Ο Ταρζάν κι' ο Ζαντόβ, μαζί με τη Ζάμπα, καταφέρνουν — όρθοι τώρα και τρέχοντας — να ξεφύγουν από την περιοχή του ήφαιστείου. Και σίγουροι πιά για την ασφάλειά τους, να καθίσουν στη σκιά κάποιου γιγάντιου δέντρου.

— Τά δυο παιδιά τι νάγιναν άραγε, ρωτάει ανήσυχη ή καλόκαρδη «Έλληνίδα».

'Ο άρχοντας της Ζούγκλας: κουνάει θλιμμένα το κεφάλι του:

— Πολύ φοβάμαι πώς θάπεσαν σε κανένα βαθύ χανάκι. 'Απ' αυτά που άνοιξε ο σεισμός!... όποτε ούτε θα μάς ξαναδοούν, ούτε θα τά ξαναδούμε ποτέ!...

'Ο Ζαντόβ δέν φαίνεται ν' άνησυχή. 'Αντίθετα δείχνει μεγάλη αισιοδοξία για την τύχη τους:

— Και νάπεσαν σε καμμία ρωγμή του έδαφους, δέν πρόκειται να πάθουν κακό. 'Ο Κακαράκ μπορεί να είναι χαζός. Μά το μυαλό του παίρνει διαβολεμένες στροφές!... Θα βρής εύκολα κάποιον τρόπον να βγής, δχι μονάχα αυτός, μά να βγάλη και την Τσίχλα από κάτω. "Όσο βαθειά κι' άν έπεσαν!...

'Ο Ταρζάν άνασπώνεται:

— Πρέπει να πάω να ψάξω για τά παιδιά, μουρμουρίζει. 'Εσείς μείνετε' έδω μέχρι να γυρίσω...

'Η Ζάμπα προσπαθεί να τόν έμποδισή:

— Καλύτερα να περιμένουμε ακόμα, Ταρζάν. Μπορεί να «ξαναθυμώση» ξαφνικά τó ήφαιστειο. Και τότε... Μείνε λοιπόν. 'Αργότερα πηγαίνουμε να ψάξουμε κι' οί τρείς μαζί!...

Μά ο Ταρζάν — σάν άρχοντας της Ζούγκλας που είναι — νοιώθει όλα τά όντα που ζούν μέσα σ' αυτήν σάν παιδιά του. Είτε άνθρωποι, είτε θεριά είναι αυτά...

"Ετσι, όχι μόνο έπειδή άγαπάει τόν Κακαράκ και τήν Τσίχλα, μά και από καθήκον άπέναντι σ' αυτούς, νομίζει πώς πρέπει να κάνει ό,τι μπορεί για να τούς σώση. "Ετσι κι' άν βάλη σε κίνδυνο τή δική του ζωή!...

— "Όχι, μουρμουρίζει κατηγορηματικά: έχω ύποχρέωση να πάω!...

Και ξεκινάει διασπικτός πρós τó μικρό λόφο του ήφαιστείου, πού ó κρατήρας του εξακολουθεί να καπνίζει ακόμα.

Μά νά: Δέν έχει προφθάσει να προχωρήση μερικά βήματα, όταν μιá άπεγνωσμένη φωνή σιχίζει ξαφνικά τόν άέρα:

— Βοήθειααααα!... Βοήθειαααααααα!

'Ο Ταρζάν σταματάει άπότομα. 'Ο Ζαντόβ και ή Ζάμπα πετιώνται όρθοί. 'Αφουγράζονται για λίγο άνήσυχοι:

Βοήθειααααα!... Βοήθειααααα!

'Αναγνωρίζουν άμέσως τή φωνή του ανθρώπου πού σίγουρα θα βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο!...

"Ετσι, και χωρίς καθόλου να σκεφθούν ή να διστάσουν, ξεκινάνε όλοι μαζί. Τρέχουν πρós τήν κατεύθυνση πού ακούγεται ή φωνή.

Πρίν περάσουν λίγες στιγμές φθάνουν στο σημείο πού έπρεπε να βρίσκεται ó άνθρωπος πού κινδυνεύει. "Όμως παραδόξως κανέναν δέν βρίσκουν εκεί.

'Ο Ταρζάν και ή Ζάμπα φωνάζουν μαζί όσο πιό δυνατά μπορούν:

— Χουάιτ!.. Χουάιτ!...

Ταυτόχρονα και από άλλη τόση άπόσταση, ξανακούγονται οί άπεγνωσμένες επικλήσεις του κακούργου άδελφού του Μπλάκ:

'Η «φωνή» φάντασμα!

ΒΟΗΘΕΙΑΑΑΑ! Βοήθειαααααα!

— Λάθος κάναμε!, μουρμουρίζει ή Ζάμπα. 'Ο Χουάιτ βρίσκεται πιό μακριά απ' όσο είχαμε ύπολογίσει.

— Νάι, κάνει με ζήλο ό Ταρζάν. "Ας τρέξουμε να προφτάσουμε. Φαίνεται πώς βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο!...

Και κάνουν πάλι να ξεκινήσουν!...

"Όμως ή φωνή του Ζαντόβ, τούς συγκρατεί:

— Για σταθίτε, τούς λέει. Κάποια παρεήγησι συμβαίνει έδω!...

— Τι; ρωτάνε μ' ένα στόμα ό Ταρζάν και ή Ζάμπα.

'Ο «Έλληνας» τούς εξηγεί:

— Έγώ νομίζω πώς τρέχουμε για να σκοτώσουμε τόν κακούργο Χουάιτ. 'Εσείς όμως, όπως κατάλαβα τώρα, πηγαίνετε να τόν σώσετε!...

— Μά κινδυνεύει, Ζαντόβ!, του κάνει ή

Ζάμπα. Φαίνεται να χαροπαλεύει ο άμοιρος. Δεν ακούς λοιπόν τα σπαρακτικά ξεφωνητά του;

— Τ' ακούω!, τής αποκρίνεται. Και γι' αυτό έρχομαι μαζί σας. Για να τον βοηθήσω να ξεράσει μια ώρ' αρχήτερα τη φαρμακερή του ψυχή!

Και προσθέτει με σφιγμένα δόντια!

— Πάμε. Άλλά εγώ να το ξέρετε: Μόλις βρεθῆ μπροστά μου θα τον σκοτώσω!...

Ο Ταρζάν τραβάει φιλικά από το μπράτσο τον Έλληνα:

— Μπορώ να σου πω κάτι, Ζαντόβ;

Και τὸν παρασύρει πίσω από μερικούς πυκνούς θάμνους.

— Τι; ρωτάει σὸν σταματοῦν ἐκεῖ.

Ἄντι γι' ἀπάντησι ὁ Ταρζάν τοῦ δίνει μιὰ ξαφνική κι' ἀφάνταστα δυνατὴ γροθιά στὸ κεφάλι!

Ο Ζαντόβ ποὺ οὔτε φανταζόταν, οὔτε περίμενε κάτι τέτοιο, δὲν προφθαίνει οὔτε νὰ φυλαχτῆ, οὔτε ν' ἀντιδράσῃ. Καί, χάνοντας τὶς αἰσθήσεις του ἀπὸ τὸ τρομακτικὸ κτύπημα, σωριάζεται κάτω. Ἀπομένει ἀκίνητος σὸν σκοτωμένους.

Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ξαναγουρίζει γρήγορα κοντὰ στὴ συντρόφισσά του:

— Πάμε Ζάμπα...

— Κι' ὁ Ζαντόβ;, ρωτᾷ ἐκεῖνη.

— Θὰ μείνῃ, ἐδῶ, τῆς αποκρίνεται. Θὰ μᾶς περιμένῃ πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Ἡ ὁμορφὴ μελαχροινὴ κοπέλλα χαμογελάει ἱκανοποιημένη:

— Μπράβο, Ταρζάν! Τὸν ἔπεισες, λοιπόν, νὰ μὴν κάνῃ κακὸ στὸν Χουάιτ;

— Κι' ἐνῶ ξεκινᾶνε πάλι τρέχοντας πρὸς τὸ νέο σημεῖο ἀπ' ὅπου ἀκούγονται πάλι οἱ φωνὲς τοῦ κακούργου, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, μουρμουρίζει:

— Ναί. Τόν..... «ἔπεισα».

Γρήγορα ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ἑλληνίδα φθάνουν στὸ σημεῖο αὐτό. Μὰ καὶ πάλι ὁ Χουάιτ ποὺ ξεφώνιζε, δὲν βρίσκεται ἐκεῖ. Φά-

Τρέχοντας ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα πλησιάζουν τὰ δυὸ ἀδέλφια — τὸν Χουάιτ καὶ τὸν Μπλάκ — ποὺ ἔχουν πιασθῆ στὰ χέρια, ζητώντας ἄ ἕνας νὰ σπαραξῆ τὸν ἄλλον.

χνουν ὀλόκληρη τὴ γύρω περιοχὴ, χωρὶς ἀποτέλεσμα καὶ τοῦτη τὴ φορᾶ.

— Διάβολε!, ἀναρωτιέται παραξενεμένος ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ἄνθρωπο ζωντανὸ φάχνουμε νὰ βροῦμε, ἢ φάντασμα;!

— Λάθος θὰ κάναμε πάλι, τοῦ λέει ἡ Ζάμπα.

Καὶ νά: Πρὶν προφθάσῃ τὰ τελειώσῃ τὰ λόγια τῆς οἱ ἀπεγνωσμένες φωνὲς τοῦ Χουάιτ ποὺ κινδυνεύει, ξανακούγονται ἀπὸ ἄλλη κατεύθυνσι πάλι καὶ ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι:

— Βοήθειασααα!... Βοήθειασαααα!

Ἐλεύθεροι τῶρα ἀπὸ τὸν Ζαντόβ οἱ δυὸ νεοί, τρέχουν μὲ διάσι κι' ἐλπίδα...

Μὰ καὶ πάλι τὰ ἴδια: Οἱ ἐπικλήσεις τοῦ Χουάιτ ἀκούγονται ἀπὸ ἄλλου.

Ἄλαφιασμένοι ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα, ἐξακολουθοῦν νὰ τρέχουν, νὰ τρέχουν, νὰ τρέχουν...

Φαίνεται ὅμως πῶς τὸ ἴδιο ἔτρεχε κι' ὁ κακούργος ποὺ νόμιζαν πῶς σ' ἀλήθεια κινδύνευε...

Γιατί, ὅταν αὐτὸς κατάφερε, μὲ τὸ κόπο του, νὰ τοὺς παρασύρῃ ἐκεῖ ποὺ ἤθελε, τότε οἱ δυὸ ἡρώες μᾶς καταλαβαίνουν πόσο τραγικὰ εἶχαν ξεγελαστῆ:

Ξαφνικὰ καὶ μέσα τὸν σκοτάδι τῆς νύχτας ποὺ τρέχουν, νοιώθουν νὰ πέφτουν σὲ μιὰ τραγικὴ παγίδα!

Εἶναι ἓνα τεράστιο δίχτυ ἀπὸ λεπτὰ χορτόσκοινα, ἀπλωμένο κάθετα καὶ στηριγμένο πάνω σὲ πολλοὺς κορμούς δέντρων.

Ο Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα μπερδεύονται μέσα σ' αὐτό. Κι' ὅσο παλεύουν ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ ξεφύγουν, τόσο καὶ μπλέκουν περισσότερο τὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ τὰ κεφάλια τους...

Λίγες στιγμὲς μετὰ ἐγκαταλείπουν μὲ ἀπογοήτευσί κάθε κίνησι γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴ δίχτυνη παγίδα. Ἐχουν καταλάβει πόσο μάταια θὰ εἶναι κάθε προσπάθειά τους.

Ταυτόχρονα ποδοβολητὸ πολλῶν ἀνθρώπων ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ. Ἐνῶ ἄγρια ἢ φωνὴ τοῦ Χουάιτ ἀκούγεται νὰ διατάζῃ ὄσους ἀπὸ τοὺς καννίβαλους τῆς φυλῆς τῶν Λακραβούν, τὸν εἶχαν ἀκολουθήσει:

— Πιάστε τους! Δέστε τους γερὰ χέρια καὶ πόδια! Θέλω νὰ τοὺς βασανίσω πρῶτα. Ὑστερα θὰ σᾶς τοὺς δώσω νὰ τοὺς ψήσετε. Νὰ τοὺς φάτε!

Πάνω ἀπὸ δέκα ἀνθρωποφάγοι χύνονται τῶρα πάνω στὸ δίχτυ. Κάνουν ν' ἀρπάξουν τὰ δυὸ μπλεγμένα, σ' αὐτό, ἄμοιρα θύματα τοῦ κακούργου Χουάιτ!

Μὰ νά: Ξαφνικὰ ἓνα ἀπροσδόκητο γεγονός ἐρχεται νὰ σώσῃ τοὺς δυὸ συντρόφους ἀπὸ τὴν τραγικὴ θέσι ποὺ βρίσκονται.

**Οί («Άγνωστοί») που
ἀναστενάζουν**

ΑΛΛΑ πρέπει τώρα ν' αφήσουμε για λίγο τόν Ταρζάν, τή Ζάμπνα και τὸ «ἀπροσδόκητο γεγονός» πού ἦρθε νὰ τοὺς σώσει.

Καιρὸς εἶναι νὰ μάθουμε τί ἀπέγιναν ὁ Κακαράκ και ἡ Τσίχα πέφτοντας — ὅπως εἶδαμε — μέσα στὴ βαθειὰ ρωγμὴ τοῦ ἐδάφους.

Ἄς πέσουμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς — μὲ τὴ φαντασία μας — μέσα σ' αὐτὸ τὸ χαντάκι πού οἱ σεισμοὶ και ἡ ἔκρηξι τοῦ ἡφαιστείου ἀνοιξε στὴ γῆ τῆς Ζούγκλας.

Και νά: Οὔτε ἡ Τσίχα πού εἶχε πέσει πρώτη, οὔτε ὁ Κακαράκ πού ἔπεσε λίγο μετ' αὐτὴν, παθαίνουν τίποτα. Τὰ χώματα σὸ βάθος τῆς ρωγμῆς εἶναι πολὺ ἀφράτα και μαλακά.

Ἡ Χοντρή ἀκούγοντας τὸν γδοῦπο πού κάνει πέφτοντας πλάι τῆς τὸ κορμί τοῦ Σουβλερομύτη ξαφνιάζεται:

— Καλὲ ποιὸς εἶναι, καλέ; ρωτᾶει ἀνήσυχ.

— Τοῦ λόγου μου!, μουρμουρίζει ἀγέρωχος ὁ Κακαράκ.

Ἡ Τσίχα τὸν ἀγκαλιάζει μὲ λαχτάρ.

— Ἐσύ, καλὲ Τζιτζιφιογκάκι μου;

— Ἐγὼ!, τῆς ἀποκρίνεται. Πλὴν ὅμως: κάτω τὰ «Ξερά» σου!

Ἡ Χοντρή φαντάζεται πὼς μὲ τὴ θέλπισί του τὸ «ἀγαπημένο» τῆς ἴνδαλμα εἶχε πέσει κοντά τῆς:

— Καλὲ εἶσαι πολὺ ἵπποτικός ἵππότης!, τοῦ κάνει ξελιγωμέν. Οὐδέποτε ἐφανταζόμουν διὰ τῆς φαντασίας μου ὅτι μὲ εἶχες ἐρωτευθῆ ἐκ τόσο ἐρωτικοῦ ἔρωτος! Ἄλλως δὲν θὰ ἔκαμες τὴν θυσιάν νὰ θυσιάσης τὴ ζωὴ σου διὰ νὰ μοῦ προσφέρῃς τὴν σωτήριον σωτηρίαν!

Και παίρνοντας ὕφος, συνεχίζει μὲ τουπέ:

— Πλὴν ὅμως ἐγὼ δὲν πίπτω θῦμα εἰς κάτι τέτοια! Τὸ αὐτί μου δὲν ἰδρώνει ἐξ ἰδρώτος διὰ τοὺς σαχλοὺς θαυμαστάς μου. Ἡ καρδιά μου τυγχάνει ψυχρὰ ὡς παγωτὸ κωνάκι! Και σκληρὰ ὡς.. παστρουμάς πολίτικος.

Ὁ Κακαράκ τῆς ἐξομολογείται:

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀμαρτία μου; μουρμουρίζει.

— Τί καλέ;

— Λυπῶμαι πού θὰ σ' ἀπογοπεύσω, μὰ δὲν ἔπεσα ἐξ ἐπιτότου ἐδῶ. Κατὰ λάθος Κατὰ λάθος γκρεμιστῆκα, ὁ φουκαρᾶς!

Ὅμως ἡ Τσίχα δὲν ἀπογοπεύεται:

— Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, τοῦ κάνει. Ὁ ἔρωσ σου δι' ἐμέ σὲ εἶχε ζαλίσει διὰ ζαλάδας. Ὡς ἐκ τούτου ἐπιψες ἐντὸς τοῦ χαντάκου! Και μπαρδὸν γιὰ τὴν.... πτώσις!

Ὁ «Παλνάτσος τῆς Ζούγκλας» κάνει τὴν ὑπομονή του. Σβέλτος, καθὼς εἶναι, πηδαίει σὰν φύλλος πᾶνω στοὺς ὤμους τῆς. Κι' ἀπὸ κεί, μ' ἓνα δεῦτερο σαλτάρισμα, ἀρπάζεται ἀπὸ τὰ χεῖλια τοῦ χαντακιοῦ πού εἶχε πέσει:

— Ἀλεβρουάρ!, τῆς φωνάζει κοροϊδευτικά. Και ξέγραφέ με ἀπὸ τὸ «κωνάκι» και τὸν «παστρομά» σου!

Ταυτόχρονα, κρεμασμένος καθὼς εἶναι, κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ ξαναβγῆ ἐπάνω.

Και θὰ τὸ κατάφερνε ἂν μιὰ ξαφνικὴ σεισμικὴ δόνησι δὲν τὸν ξαναγκρέμιζε πᾶνω στὴν Τσίχα.

Τὸ ἴδιο κοροϊδευτικά κι' ἐκείνη, σιγανότραγουδάει τώρα ἓνα δικὸ τῆς στιχάκι:

«Ὅπου κι' ἂν πᾶς, ὅπου κι' ἂν πᾶς
κι' ὅπου κι' ἂν τριγυρίσης,
ἐφ' ὅσον, βλάκα, μ' ἀγαπᾶς,
σ' ἐμένα θά.... ξαναγυρίσης!

Ὅμως ὁ σεισμὸς πού ἔκανε τὸν Κακαράκ νὰ γκρεμισθῆ πάλι κάτω, ἀνοιξε κι' ἄλλὰ παρακλάδια στὴ ρωγμὴ αὐτὴ τοῦ ἐδά-

Ὁ Ζαντόβ, ἐξαγριωμένος τώρα ἀρπάζει τὸν Ταρζάν ἀπὸ τοὺς ὤμους. Τοῦ δίνει μιὰ τρομακτικὴ κουτουλιά στὸ πρόσωπο...!

φους. Και τὰ δυὸ παιδιά προχωροῦν σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ, ἀναζητώντας διέξοδο γιὰ νὰ βροῦν πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς.

Μὰ τὸ χαντάκι αὐτὸ καταλήγει σ' ἕνα βαθὺ ἀνοιγμα, ποῦ ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τσίχλ, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν, γκρεμίζονται, ἀλλοίμονο, μέσα.

— Ἀμάν, σὲ ψυγείο πέσαμε!, κάνει ὁ Σουβλερομύτης.

— Καλὲ θὰ πουντιάσουμε ἐκ πούντας!, κάνει ἡ Χοντρή, τουρτουρίζοντας.

Πραγματικά: Τὰ δυὸ παιδιά εἶχαν πέσει βαθεῖα σ' ἕνα ἀνοιγμα τῆς γῆς γεμάτο χιόνια καὶ πάγους (*).

Ὁ Κακαράκ τώρα θυμάται πῶς στὴν πίσω τσέπη τοῦ κωμικοῦ παντελονιοῦ του βρίσκεται ἕνα μικρὸ ἠλεκτρικὸ φαναράκι. Τὸ εἶχε κλέψει ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν ὅταν ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν ἔστειλε πρὶν λίγες ἡμέρες, νὰ κουβαλήσῃ ἐκεῖ ἕνα ζαρκάδι ποῦ εἶχε σκοτώσει μὲ τὸ τόξο του.

Τὸ βγάζει καὶ τὸ ἀνάβει. Ἄρχίζει νὰ φωτίζει γύρω του τοὺς ἀτέλειωτους πάγους ποῦ ὁ σεισμός ἔχει σπάσει.

Μὰ νά: Σαφνικὰ καὶ σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ σημεῖο ποῦ φωτίζει, βαρεῖς ἀνθρώπινοι ἀναστεναγμοὶ ἀκούγονται.

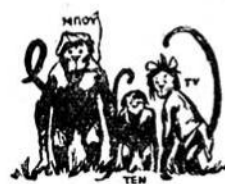
(*) Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἔχει κι' ἄλλοτε παρατηρηθῆ: Πρὶν ἀπὸ πολλὰς χιλιάδες χρόνια, ὅταν ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἦταν τὸν περισσότερο καιρὸ σκεπασμένη μὲ χιόνια καὶ πάγους, εἶχαν συμβῆ, ὕστερ' ἀπὸ σεισμούς, μεγάλες καθιζήσεις τοῦ ἐδάφους. Καὶ οἱ πάγοι αὐτοί, κλεισμένοι στὰ σπλάχνα τῆς γῆς, διατηροῦνται ἀνέπαφοι μέχρι τῆ στιγμῆ ποῦ κάποιος ἄλλος δυνατὸς σεισμός θὰ ἴρῃ νὰ τοὺς ξεθάψῃ...

— Καλὲ φέξε κατὰ κεῖ νὰ δοῦμε ποιὸς εἶναι; κάνει περιέργη ἡ Τσίχλ στὸν Κακαράκ. Κάτι μοῦ λέει μέσα μου, πῶς μπορεῖ νάναί κανένας ποῦ νὰ θέλῃ νὰ μὲ ἀναζητήσῃ... εἰς γάμον. Μπαρδὸν γιὰ τὴν... προαίσθησις!

Τὸ ἴδιο περιέργος κι' ὁ Σουβλερομύτης στέλνει τὴ φωτεινὴ δέσμη τοῦ μικροῦ φαναριοῦ του πρὸς τὸ σημεῖο ποῦ ἀκούστηκαν οἱ στεναγμοί.

Καὶ τότε κάτι τρομακτικὸ ἀντικρῦζον τὰ μάτια τοὺς:

Μιά τραγικὴ μονομαχία!

ΑΛΛΑ ὡς ξαναγυρῶσιν τώρα κοντὰ στὸν Ταρζάν καὶ στὴ Ζάμπα:

Τοὺς εἶχαμε ἀφήσει — ὅπως θυμόσατε — μπλεγμένους γερὰ στὰ δίχτυα τῆς

παγίδας. Ἐνῶ πάνω ἀπὸ δέκα μαῦροι κανίβαλοι, μὲ προσταγὴ τοῦ κακούργου Χου-αῖτ, εἶχαν κυθῆ πάνω τοὺς...

Καὶ τότε — ὅπως εἶπαμε — ἕνα ἀπροσδόκητο γεγονός ἐρχεται νὰ σώσῃ τοὺς δυὸ συντρόφους ἀπὸ τὴν τραγικὴ θέσι ποῦ βρίσκονται:

Σαφνικὰ οἱ γνώριμοι πυροβολισμοὶ τῆς καραμπίνας ξανακούγονται.

— Ντάββββ... Ντάββββββ. Ντάβββ...

Κάθε πυρωμένο βλήμα ποῦ ξερνάει ἡ θανατερὴ κάννη τῆς σωριάζει κάτω κι' ἔ-

Σαφνικὰ, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ποῦ τρέχουν νοιώθουν νὰ πέφτουν καὶ νὰ πιάνωνται σὲ μιὰ πολὺ τραγικὴ παγίδα.

“Ο Μπούχ και η Κράν σκαρφαλώνουν σβέλτοι σαν αίλουροι πάνω στα κλαδιά του γιγάντιου δέντρου. Και κυνηγώντας καταφέρνουν ν’ αρπάξουν στα χέρια τους τόν Χουάιτ και τόν Μπλάκ.

ναν από τους μανιασμένους άνθρωποφάγους.

“Ενας, δυο, τρεις, τέσσερες άπ’ αυτούς βρίσκουν τὸ θάνατο μέσα σὲ λίγες στιγμές. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὴν ἀναπάντεχη ἐπίθεσι τοῦ ἀγνωστου παρατάνε τὰ παγιδευμένα θύματα. Τὸ βάζουν τρομοκρατημένοι στὰ πόδια. Τρέχουν πανικόβλητοι νὰ σώσουν τὰ θρωμερὰ μαῦρα τομάρια τους.

“Ὅμως γιὰ ἐμᾶς τώρα ὁ “Ἄνθρωπος με τὴν καραμπίνα» δὲν εἶναι ἀγνωστος πιά. Ξέρουμε πῶς ὁ «Σωτήρας» πού τόσες φορές τοῦ χρωστοῦσαν τὴ ζωὴ τους, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν μαῦρο Μπλάκ. Τὸν καλόκαρδο ἀδελφὸ τοῦ ἀπαίσιου κακούργου Χουάιτ.

Μὰ αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουμε, φαίνεται μονάχα ἐμεῖς. Τὸ ξέρει καὶ αὐτὸς ὁ Χουάιτ. “Ἐτσι, ἀμέσως μετὰ τοὺς πρώτους πυροβολισμοὺς καὶ θλέποντας νὰ κἀνὴ τὸ παιχνίδι, παρατάει τοὺς πιστοὺς ἀνθρωποφάγους του. Τρέχει — ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς σφαῖρες — πρὸς τὸ σημεῖο πού βρίσκεται καὶ πυροβολεῖ ὁ ἀδελφός του.

Καὶ νά: Μὲ μιὰ λοξὴ πορεία πού ἀκολουθεῖ καμουφλαρισμένος σὲ πυκνὰ χαμόκλαδα καὶ θάμνους, καταφέρνει νὰ βρεθῆ πίσω του. Μ’ ἓνα πῆδημα νὰ πέσει πάνω του, ἀρπάζοντάς τον ἀπὸ τὸ λαιμό:

— Μαῦρο σκυλί, θὰ πεθάνης τώρα! μουγρίζει ἄγρια καὶ με σφιγμένα δόντια.

Οἱ δυὸ κεροδύναμοι ἄνδρες, ὁ Μπλάκ κι’ ὁ Χουάιτ πού ἄλλοτε ἦσαν δυὸ ἐνωμένοι

σιαμαῖοι ἀδελφοί, ἀγκαλιάζονται τώρα σὲ μιὰ μονομαχία μέχρι θανάτου. Παλεύουν καὶ κτυπιοῦνται με ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία!

“Ὅμως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή γίνεται φανερὸ πῶς ὁ Μπλάκ εἶναι πολὺ πιὸ κεροδύναμος ἀπὸ τὸν Χουάιτ. Γι’ αὐτὸ ὁ «κακούργος» φροντίζει νὰ βρίσκεται πάντα ἀντίκρου του. “Ἐτσι πού νὰ μπορῆ νὰ καρφῶνῃ τὰ σκοτεινὰ μάτια του στὰ δικά του. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ τὸν ὑπνωτίσῃ καὶ νὰ τὸν δαμάσῃ.

Μὰ «ἔχουν γνῶσιν» οἱ φύλακες», ὅπως λέει κι’ ἡ παροιμία: Ὁ Μπλάκ παλεύει καὶ κτυπιέται μαζί τοῦ στὰ στραβά: με κλειστὰ μάτια! Καὶ ὁ ἀπαίσιος Χουάιτ εἶναι ἀδύνατο νὰ κἀνῃ αὐτὸ πού θέλει καὶ πού μπορεῖ.

Στὸ μεταξύ ὁ Ταρζάν κι’ ἡ Ζάμπα πού παλεύουν ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ ξεμπλεχτοῦν ἀπὸ τὰ δίχτυα τῆς παγίδας, ἀκοῦνε ψηλὰ ἀπὸ τὰ κλαδιά τῶν γύρω δέντρων γνῶριμα στριγγλίσματα.

Εἶναι τὰ τρία τετραπέρατα πιθηκάκια.

Καὶ νά: Λίγες στιγμές μετὰ, τὰ χαριτωμένα τετράποδα τεντυμποάκια τῆς Ζούγκλας, πηδώντας ἀπὸ τὰ κλαδιά φθάνουν κοντὰ τους. Ροκανίζουν καὶ κόβουν με τὰ δόντια τους τὰ χορτόσοκινα τῆς παγίδας.

Ἐλεύθεροι τώρα: ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ Ἑλληνίδα, πετιῶνται ὀρθοί.

Ἡ Ζάμπα δείχνει ἀμέσως στὸ σύντροφό της τὰ δυὸ ἀδέλφια πού μονομαχοῦν:

— Ταρζάν!, τοῦ κάνει ἀνυπόμονη. Πάμε

γρήγορα νά κτυπήσουμε τὸν κακὸ Χουάιτ. Νά βοηθήσουμε τὸν καλὸ Μπλάκ.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ρίχνει μιὰ ματιά στὰ δυὸ ἀδέλφια:

— Ὅχι, τῆς κάνει. Αὐτὸ δὲν εἶναι τίμιο! Θάταν καὶ ἄδικο ἀκόμα νά βοηθήσουμε τὸν ἕνα, ἀφοῦ μονομαχοῦν χωρὶς ὄπλα καὶ μονάχα μὲ τὰ χέρια τους. Ἄν ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κρατοῦσε ὄπλο, τότε θάπρεπε νά βοηθήσουμε τὸν ἄλλον. Εἶτε ὁ Μπλάκ θάταν αὐτός, εἶτε ὁ Χουάιτ.

— Μὰ ὁ λευκὸς ἀδελφὸς εἶναι κακοῦργος, Ταρζάν! τοῦ κάνει παραξενεμένη ἡ νέα.

Ὅμως ἐκεῖνος τὴν ἀποστομώνει:

— Ὅχι, Ζάμπα: Καὶ οἱ κακοῦργοι, ὅταν παλεῦν τίμια, πρέπει νά εἶναι σεβαστοί!

Ἡ Ἑλληνίδα δὲν συμφωνεῖ:

— Ποτέ Ταρζάν! Ἕνας ἄνθρωπος σὰν τὸν Χουάιτ δὲν μπορεῖ ποτέ νά παλεῦν τίμια. Πᾶμε κοντὰ νά δοῦμε...

Τρέχοντας ἀμέσως κι' οἱ δυὸ, πλησιάζουν γρήγορα τὰ δυὸ ἀδέλφια.

Ἔτσι, στὸ φῶς τῆς αὐγῆς τώρα, διακρίνουν κάτι πού ἦταν ἀδύνατο νά φανταστοῦν: Ὁ Μπλάκ παλεῦει καὶ κτυπιέται μὲ κλειστὰ μάτια.

— Ὁ κακοῦργος Χουάιτ ζητάει νά τὸν ὑπνωτίσει, Ταρζάν! ξεφωνίζει χαρούμενη ἡ Ζάμπα. Δὲν παλεῦει λοιπὸν τίμια, ὅπως νομίζεις ἐσύ!...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας συμφωνεῖ τώρα. Καὶ μαζί μὲ τὴ συντρόφισσά του χύνονται νά σπαράξουν τὸν Χουάιτ.

Μὰ δὲν προφθαίνουν. Σχεδὸν ταυτόχρονα ἄγρια φωνὴ σιχίζει τὸν ἀέρα:

Στὸ φῶς τοῦ κλεφτοφάνταρου!

ΟΜΩΣ ΟΧΙ: Πρὶν ἀντικρύσουμε αὐτὸν πού εἶχε φωνάξει πρέπει νά ξαναγυρίσουμε λίγο πίσω στὴν ἀπίστευτη αὐτὴ ἱστορία μας. Νά ξαναβρεθοῦμε κάτω βαθειά, στὸ ὑπόγειο ἀνοιγμα μὲ τοὺς προαίωνιους πάγους πού εἶχαμε, πρὶν λίγο βρεθῆ.

Καὶ νά: Ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τοίχλ — ὅπως θυμόσατε — εἶχαν ἀκούσει ξαφνικὰ παράξενους ἀνθρώπινους ἀναστεναγμούς.

Ὁ Σουβλερομύτης γυρίζει ἀμέσως πρὸς τὸ σημεῖο αὐτὸ τῆ φωτεινῆς δέσμη τοῦ μικροῦ φαναριοῦ του. Καὶ τὰ μάτια τῶν δύο παιδιῶν ἀντικρύζουν τώρα κάτι ἀφάνταστα τρομακτικό:

Δυὸ γιγαντώσμοι προϊστορικοὶ ἄνθρωποι μὲ πέτρινα τσεκούρια στὰ χέρια τους, ἀ-

νασαλεύουν μέσα στοὺς οπασμένους ἀπὸ τοὺς σειμούς προαίωνιους πάγους. Σὰ νά ζυπνᾶνε τώρα ἀπὸ βαθὺ λήθαργο!...

Εἶναι φανερὸ πῶς τὰ ὄντα αὐτὰ ὕστερα πρὸ κάποιον φοβερὸ σεισμὸ εἶχαν παρασυρθῆ στὰ βάθη τῆς γῆς μαζί μὲ τὰ χιόνια καὶ τοὺς πάγους τῆς περιοχῆς πού ζοῦσαν. Κι' ἐκεῖ, ναρκωμένοι ἀπὸ τὴ μεγάλη ψύξι, διατηρήθηκαν, χιλιάδες αἰῶνες, σὲ μιὰ λανθάνουσα ζωὴ.

Ἦσπου τώρα, μόλις οἱ σειμοὶ καὶ ἡ ἔκρηξις τοῦ ἠφαιστείου ἔσπασαν τοὺς πάγους καὶ ξαναἤλθαν σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ἀτμοσφαιρικό ἀέρα, ὁ ὀργανισμὸς τους ἄρχισε νά ξαναλειτουργῆ. Τὸ παγωμένο αἷμα νά ξανακυκλοφορῆ στὶς φλέβες τους. Καὶ ἡ ζωὴ νά ξαναγυρίζη στὰ ζωντανὰ τους «πτώματα»!...

Ὁ Κακαράκ τραβάει τὴν Τοίχλ. Κρῦβεται πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο κομμάτι θαμποῦ πάγου:

— Κάτο' ἐδῶ νά σπάσουμε πλάκα! τῆς λέει.

— Καλέ τ' εἶν' αὐτοί: ἀντρόγυνο;, τὸν ρωτᾷ;

— Δὲν φαντάζομαι!... Μᾶλλον!... ἀρραβωνιασμένοι θᾶναι!

— Κι' εἶχανε, ἄραγε, καιρὸ ἐδῶ κάτω στὸ... ψυγεῖο;

— Μπάσα!, μουρμουρίζει σοβαρὰ ὁ Σουβλερομύτης. Τὸ πολὺ — πολὺ καμμιὰ... εἰκοσπενταριά χιλιάδες χρόνια!...

— Πῶς;, κάνει ἡ Χοντρή κατάπληκτη. Καλὲ εἰκοσπέντε χιλιάδες χρόνια κι' ἀκόμα ἀρραβωνιασμένοι;! Χαρὰ στὴν ὑπομονή τους! Ἐγὼ οὔτε εἰκοσπέντε μέρες δὲν θ' ἀντέξω ἂν ἀρραβωνιαστοῦμε, Τζιτζιφιόγκο μου! Καὶ μπαρδὸν γιὰ τόν.. ὑπαιγιμόσ!

Ὁ Σουβλερομύτης ἀναρωτιέται σιγὰ καὶ συλλογισμένος:

— Ἀπὸ ἐδῶ νᾶναι ἄραγε, ἢ ντόπιοι;

— Καὶ γιατί δὲν τὸν ρωτᾷς; τὸν συμβουλεύει ἡ Τοίχλ.

— Δίκνο ἔχεις!, τῆς ἀποκρίνεται. Ἄλλὰ λές νά ξέρουνε.. κακαράκικα;

Στὸ μεταξὺ οἱ δυὸ γιγάντιοι προϊστορικοὶ ἄνθρωποι ἔχουν συνέλθει ἐντελῶς ἀπὸ τὴν προαίωνια νάρκη τους.

Ἀρχίζουν νά κουβεντιάζουν μεταξὺ τους — ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα — στὴν ἰδια διάλεκτο πού μιλᾶνε καὶ σήμερα οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς τῆς περιοχῆς. Μονάχα πού τὸ λεξιλόγιό τους εἶναι κάπως πτωχό: Οἱ λέξεις δηλαδὴ πού χρησιμοποιοῦν γιὰ νά συνεννοοῦνται δὲν εἶναι πολλές. Καὶ ἡ προφορά τους βαρειά!

Ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τοίχλ ἀφουγγράζονται κατενθουσιασμένοι πού μποροῦν νά τοὺς καταλαβαίνουν.

Καὶ νά: Πρῶτος ὁ ἄνδρας ρωτᾷ τὴν συντρόφισσά του χαμένα:

Μανιασμένοι ο Μπούχ και η Κράν ρίχνουν κάτω τον τυφλό Μπαχούρ. Κτυπάνε και τσακίζουν το κεφάλι του με τὰ πέτρινα τσεκούρια τους.

— Θυμᾶσαι, Κράν, πῶς βρεθήκαμ' ἐδῶ; Ἡ γυναίκα μένει γιὰ λίγο θαθεῖα συλλογισμένη. Τέλος τὰ μάτια της φωτίζονται ἀπὸ ξαφνικὴ θύμωσι:

— Ναί, Μπούχ!, τοῦ ἀποκρίνεται. Ξέχασες πῶς εἶχαμε βγῆ νὰ κύνηγῆσουμε ἀρκοῦδες στοὺς πάγους;

— Ναί, ναί, Κράν. Τώρα θυμᾶμαι: Ξαφνικὰ ἔγινε ἕνας σεισμός!

— Ναί, Μπούχ: Μεγάλος σεισμός!... Ἡ γῆς ἄνοιξε. Πέσαμε μέσα... ὕστερα δὲν θυμᾶμαι τίποτα!...

— Οὔτε κι' ἐγώ, Κράν!

— Πόσος καιρὸς νὰ πέρασε ἀπὸ τότε, Μπούχ;

— Ὅχι πολὺς καιρὸς. Χθὲς δὲν εἶχαμε βγῆ γιὰ κυνήγι, Κράν;

— Ναί, Μπούχ! Πρέπει λοιπὸν νὰ ξαναγυρίσουμε γρήγορα στὴ σπηλιά. Ἀπὸ χθὲς τὰ παιδιὰ μας εἶναι νηστικά! Θὰ πεινᾶνε!.. Θὰ κλαίνε!... Πρέπει νὰ τὰ ταῖσουμε...

Ἡ Τσιχλὴ μурμουριζει σιγὰ στὸν Κακαράκ:

— Καλὲ παντρεμένοι εἶναι! Μὲ κορδιδες Τζιτζιόγκο!

Κι' ἀμέσως, ὡς ἂν κάτι νὰ σκέφθηκε, τὸν ρωτᾷ:

— Καλὲ πόσα χρόνια εἶπες πῶς μπορεῖ νὰ ἔμειναν ἐδῶ κάτω, σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο-φυγεῖο;

— Μὰ καμμιὰ... εἰκοσπενταριά χιλιάδες χρόνια!

Ἡ Χοντρή ἀναστενάζει μὲ συμπόνια:

— Καλὲ τότες, πολὺ φοβᾶμαι πῶς δὲν θάχουνε πιά «παιδιά» γιὰ νὰ ταῖσουνε!

— Γιατί, μαμζέλ Ἐφτάζυμη;

— Καλὲ εἰκοσπέντε χιλιάδες χρόνια νηστικά;! Χμμ. Δύσκολο πολὺ νὰ ζοῦνε! Μᾶλλον θὰ ἔχουνε φοφῆσει ἀπὸ τὴν πείνα. Δὲν ξέρω πάλι... Ἐοὐ τί λές;

— Πιθανόν!... Ἀλλὰ καὶ νὰ ζοῦνε — ποὺ λέει ὁ λόγος — δὲν θὰ μποροῦν νὰ φᾶνε: Ἀπὸ τὰ γεράματα θάχουν χάσει τὰ δόντια.

— Μόνο τὰ δόντια; κάνει ἡ καζο - Τσιχλὴ; Δὲν θάχη μείνη ἀπὸ δαῦτα οὔτε... κοκκαλάκι!

Ὁ Κακαράκ τῆς χειροκροτεῖ κάμποσες φορὲς τὸ σῆρκο:

— Νὰ μοῦ σης-ζῆ νι-ί-σα μου!, τῆς λέει σιγὰ καὶ κακαριστι.

Μὰ νὰ: Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ξαναζωντανεμένο προϊστορικὸ ἀνδρόγυνο κάνει κάτι ὑπεράνθρωπο! Κάτι καταπληκτικό!

Ὁ Μπλάκ ἀνοίγει τὰ μάτια του!

ΟΜΩΣ πρὶν συνεχίσουμε περιγράφοντας τὸ κατόρθωμα τοῦ Μπούχ καὶ τῆς Κράν, πρέπει νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ σπηλεὸν ποῦ ἀφήσαμε τὸν Μπλάκ καὶ τὸν Χουάιτ νὰ μονομαχοῦν. Ἐνῶ ἡ Ζάμπα, κάτι θλέποντας, φωνάζει χαρούμενη στὸ σὺντροφὸ τῆς ποῦ

δὲν ἤθελε νὰ ἐπέμβουν γιὰ νὰ σώσουν τὸν καλόκαρδο μαῦρο ἀδελφὸ:

— Ὁ κακοῦργος Χουάιτ ζητάει νὰ τὸν ὑπνωτίσει, Ταρζάν! Δὲν παλεύει λοιπὸν τίμια, ὅπως νομίζεις ἐσύ.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας συμφωνεῖ τώρα. Καὶ μαζί μὲ τὴν συντρόφισσά του χύνεται νὰ σπαράξουν τὸν Χουάιτ.

Μὰ δὲν προφθαίνου, ὅπως εἶδαμε κι' ἀκούσαμε. Γιατί σχεδὸν ταυτόχρονα ἄγρια φωνὴ σхиζει τὸν ἀέρα:

— Σταθῆτεεε!...

Εἶναι ὁ Ζαντόβ. Μόλις εἶχε συνέλθει, πῆσιν ἀπὸ τοὺς θάμνους, ἀπὸ τὴ γροθιά τοῦ Ταρζάν ποῦ τὸν εἶχε σωριάσει ἀναίσθητο κάτω. Γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσει νὰ κἀν κακὸ

στὸν Χουαίτ πού ὑποκρινόταν πῶς κινδύνευσε, φωνάζοντας «Βοήθεια»!

Καί νά: Μέσα σέ λίγες στιγμές ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας φθάνει κοντά στὰ δυὸ ἀδελφία πού μονομαχοῦν.

Ὅμως πρὶν κάνει τίποτα, λέει εἰρωνικά στὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Κάλιο ἀργὰ παρά ποτέ, Ταρζάν. Κατάλαδες λοιπὸν τώρα πόσο δίκιο εἶχα νὰ θέλω νὰ σκοτώσω τὸν Χουαίτ;

Καί προσθέτει χαμογελώντας:

— Ὅσο γιὰ τὴ γροθιά πού μοῦ ὄσωσε, δὲν πειράζει. Ἄφου πρόλαβες νὰ με χτυπήσης πρῶτος ἐσύ, με γειά σου, με χαρά σου!...

Ἄμέσως μπαίνει ἀνάμεσα στὰ δυὸ ἀδελφία πού παλεύουν καὶ κτυπιούνται με λύσσα καὶ μανία. Προσπαθεῖ νὰ τοὺς χωρίσει. Ἐνῶ ταυτόχρονα τινάζει με δύναμη τὴν ἀτσαλένια γροθιά του στὸ πρόσωπο τοῦ Χουαίτ.

Καί τότε, ἀλλοίμονο, κάτι φοβερὸ γίνεται:

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ζάμπα πού παραστέκουν γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸν Ζαντόβ ἂν χρειαστῆ, βλέπουν τὸν Μπλάκ πού μονομαχοῦσε «στὰ στραβά», ν' ἀνοίγει παραξενεμένος τὰ κλειστὰ μάτια του. Γιὰ νὰ δῆ ποιὸς ἦταν αὐτὸς πού εἶχε ἐπέμβει γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει.

Ἐτσι ἀντικρῦζει τὸν Ἕλληνα πού πολὺ συμπαθεῖ, ἐκτιμᾷ καὶ θαυμάζει.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή — καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλει — ἡ ματιὰ του διασταυρῶνεται με τὴ μαγνητικὴ ματιὰ τοῦ κακούργου ἀδελφοῦ του.

Αὐτὸ ἦτανε!...

Σχεδὸν ἀμέσως νοιώθει τὴ δική του θέλησι νὰ ναρκώνεται. Καί τὴ θέλησι τοῦ Χουαίτ νὰ παίρῃ στὰ γερά χέρια τῆς τὰ ἴδια τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ἐτσι τὸν κακὸ ἀδελφὸ πού, πρὶν λίγες στιγμές, ζητοῦσε νὰ κατασπαράξει, νοιώθει τώρα νὰ τὸν ἀγαπά. Καί τὸν Ζαντόβ πού ἐκτιμοῦσε καὶ ἀγαποῦσε, νὰ τὸν μισῇ σὺν ἐχθρὸ του. Νὰ τὸν μισῇ θανάσιμα!

Καί νά: Ἀπότομα ἀλλαγμένος ἀπὸ τὴ στιγμή πού τὰ μαῦρα σατανικά μάτια τοῦ Χουαίτ πέσαν φευγαλέα στὰ δικά του, χύνεται σὺν λυσοσασμένο θεριὸ νὰ σπαράξει τὸν «Ἕλληνα».

Ὁ Ζαντόβ βρίσκεται ἔτσι ἀνάμεσα σὲ δυὸ πυρά. Τώρα δὲν ἔχει νὰ κτυπηθῆ μονάχα με τὸν λευκὸ κακούργο, μὰ καί με τὸν ὑπνωτισμένο καὶ φανατισμένον ἐναντίον του μαῦρο Μπλάκ!

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα τὰ χάνουν γιὰ λίγο. Γρήγορα ὅμως συνέρχονται: Ἡ Ἕλληνίδα προσπαθεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸν Μπλάκ. Ἐνῶ ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας

κτυπάει τὸν Χουαίτ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Ζαντόβ.

Ὁ μαῦρος καὶ καλόκαρδος ἄλλοτε ἀδελφὸς ἔχει γίνει τώρα θεριὸ ἀνήμερο! Πασοχίζει με κάθε τρόπο ν' ἀρπάξῃ στὰ γερά μπράτσα του τὸν Ἕλληνα. Νὰ τὸν σπαράξῃ με νύχια καὶ δόντια!

Μὰ ἡ ἀτρόμητη Ζάμπα, καθὼς βλέπουμε προσπαθεῖ ὅπως μπορεῖ νὰ τὸν συγκρατήσῃ: Νὰ τὸν ἐμποδίσει νὰ κάνει ἀθελά του τὸ ἐγκλημα πού τοῦ ὑπαγορεύει ὁ κακούργος ὑπνωτιστής του.

Ὅμως τὸ θολωμένο μυαλὸ τοῦ ἄμοιρου Μπλάκ καθόλου δὲν λογαριάζει πῶς ἡ Ζάμπα εἶναι γυναίκα. Καὶ παραμερίζοντας τὸν ἀνδρικό ἱπποτισμὸ του, ἀρχίζει νὰ τὴν κτυπά ἀλύπητα!...

Ὁ Ζαντόβ, με τὸ γρήγορο μάτι του, ἀντιλαμβάνεται τὴν τραγικὴ θέσι πού βρίσκεται ἡ «κρυφαγαπημένη» του κοπέλλα, κάνει κάτι ἀφάνταστα σκληρό: Γιὰ νὰ προλάβῃ νὰ μὴν πάθῃ ἡ Ζάμπα χειρότερο κακὸ στὰ χέρια τοῦ γιγαντώσωμου ἀράπη, τινάζει, με ταχύτητα ἀστραπῆς καὶ δύναμι κεραυνοῦ, τὴν ἀτσαλένια γροθιά του. Καί ἡ ὁμορφὴ μελαχρινὴ κοπέλλα πού κινδύνευε τὴ ζωὴ τῆς γιὰ νὰ τὸν σώσῃ, τινάζεται πέντε θήματα πρὸς τὰ πίσω. Πέφτει κάτω μισοζαλισμένη. Ἐνῶ ὁ Ἕλληνας τῆς φωνάζει:

— Κάτσε ἐκεῖ τώρα γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μὴν ἀνακατώνεσαι σὲ ἀνδρικές δουλειές!

Καί γυρίζοντας συνεχίζει νὰ παλεύῃ καὶ νὰ κτυπιέται με τοὺς δυὸ μανιασμένους ἀδελφούς. Ὅπως με τοὺς ἴδιους αὐτοὺς ἀντιπάλους παλεύει καὶ κτυπιέται καὶ ὁ Ταρζάν.

Ὅμως ὁ ὑπέροχος Ζαντόβ σὺν περήφανος Ἕλληνας πού εἶναι, βρίσκει ὑπομιμητικὴ γιὰ τὴν παλληκαριά του τὴ βοήθεια τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Φύγε, Ταρζάν! τοῦ λέει σιγά. φτάνω ἐγὼ γιὰ νὰ τὰ βγάλω πέρα μαζί τους...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκούει τὰ λόγια του. Μὰ δὲν ὑπακούει σ' αὐτά. Ἐξακολουθεῖ νὰ κτυπά κι' αὐτὸς τὸν ἀπαισιο Χουαίτ καὶ τὸν Μπλάκ.

Ὁ «Ἕλληνας» τὸν ξαναδιώχνει θυμωμένος τώρα:

— Φύγε, εἶπα!... Ὅταν παλεύω ἐγὼ, οὔτε θέλω, οὔτε κι' ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ βοηθούς!...

Ὅμως καὶ πάλι ὁ Ταρζάν δὲν συμμορφώνεται.

Ὁσπου τέλος ὁ Ζαντόβ χάνοντας τὴν ὑπομονή του — τὸν ἀρπάξει γερά ἀπὸ τοὺς ὤμους. Καί δίνοντάς του μιὰ δυνατὴ κουτουλιά στὸ πρόσωπο, τὸν σωριάζει ἀνάσκελα κάτω, μουρμουρίζοντας εὐθυμα:

— Αὐτὴ τὴ φορὰ πρόλαβα ἐγὼ νὰ σὲ χτυπήσω πρῶτος. Με γειά μου καὶ χαρά μου!

Οί «Νεκρναστημένοι»!

ΜΑ ΝΑ: Την ίδια στιγμή τρομακτικά άβρῶπινα ούρλιαχτά άκούγονται νά πλησιάζουν.

Ή Ζάμπα, πού στό μεταξύ έχει ξεζαλιστή άπό τή γροθιά τού Ζαντόβ, πετιέται, άμέσως όρθή. Τρέχει ξεπερνώντας τούς πυκνούς θάμνους πού τής κλείνουν τή

θέα. Είναι περιεργή νά δει τ' άγνωστα άυτό όντα πού ούρλιάζουν τόσο άγρια και παράξενα.

Άμέσως μετά σηκώνεται, μισοζαλισμένος κι ό Ταρζάν.

Ό «Έλληνας» παύει άπότομα νά παλεύη και νά χτυπιέται μέ τούς δυό αντίπαλους του. Ένώ άυτοί — ό Μπλάκ κι' ό Χουάιτ — άφάνταστα τρομοκρατημένοι άπό τά ούρλιαχτά πού άκουσαν, σκαρφαλώνουν σβέλτοι στόν κορμό κάποιου γιγάντιου αινώβιου δέντρου. Φθάνουν πανικόβλητοι γρήγορα στά ψηλά κλαδιά του!...

Όμως πρίν παρακολουθήσουμε τή συνέχεια τής συναρπαστικής άυτής έμφάνισεις άς ξαναγυρίσουμε κάτω έκει στό βάθος τής άνοιγμένης άπό τό σεισμό γής. Έκει πού μέσ' άπό τούς προαιώνιους θαμμένους πάγους είχαν βγει νεκρναστημένοι οί δυό προϊστορικοί άνθρωποι.

Και νά: Ό Κακαράκ και ή Τσίχλ πού παρακολουθούν κρυμμένοι, τούς βλέπουν ξαφνικά νά κάνουν κάτι υπεράνθρωπο! Κάτι καταπληκτικό:

Ό Μπούχ, άπό τό βάθος τής ρωγμής τού έδάφους πού βρίσκεται, άρπάζει στά κοντρά τριχωτά μπράτσα του τήν Κράν. Και χωρίς μεγάλη προσπάθεια τήν έκσφενδονίζει πρός τά έπάνω. Τήν πετάει έξω, στήν επιφάνεια τής Ζούγκλας.

Άμέσως ή τρομακτική σ' έμφάνισι γυναίκα του τραβάει και κόβει άπό κάποιο κοντινό δέντρο ένα μακρύ γερό χορτόσχοινο. Τό ρίχνει κάτω στό βάθος τής άνοιγμένης γής.

Ό γιγαντώσωμος Μπούχ άρπάζεται άμέσως άπ' αυτό. Ένώ ή Κράν, μέ άφάνταστη εύκολία, τόν τραβάει έπάνω, τυλίγοντας τό χορτόσχοινο στό μπράτσο της.

Κι' οί δυό τώρα βρίσκοντ' έξω στόν έλεύθερο άέρα τής Ζούγκλας. Όμως τό προϊστορικό άνδρόγυνο παραξενεύεται κυττάζοντας του: Ούτε χιόνια, ούτε πάγους, ούτε προϊστορικά θηρία — μαμούθ και δεινόσαυρος — άντικρύζουν. Τούς είναι άδύ-

νατο ν' άναγνωρίσουν τή περιοχή πού πρίν μία ήμέρα — όπως φαντάζονται — είχαν έγκαταλείψει. Μά στήν πραγματικότητα πρίν είκοσιπέντε χιλιάδες χρόνια!...

— Πού βρίσκομαστε εδώ; άναρωτιούνται χαμένα. Πού βρίσκεται ή μεγάλη βαθείά σπηλιά πού ζούσαμε: μέ τά όκτώ παιδιά μας και μέ τ' άμέτρπητα μεγάλα και λαμπερά διαμάντια πού χρόνια είχαμε μαζέψει;

Κι' άρχίζουν νά ψάχνουν δεξιά και άριστερά. Όμως στέκεται άδύνατο νά προσανατολισθούν. Τούς είναι πολύ δύσκολο νά φανταστούνε πώς άπό άυτή τή γή πού είχαν γεννηθί και ζήσει, έλειπαν πολλές χιλιάδες χρόνια!...

Μά νά: Ξαφνικά άντικρύζουν, σέ κάποια άπόσταση μπροστά τους, δυό λευκούς άνδρες κι' έναν μαύρο νά παλεύουν. Και κοντά τους, πεσμένους κάτω, άλλους δυό λευκούς. Ήταν ό Ζαντόβ πού πάλευε μέ τόν Χουάιτ και τόν Μπλάκ. Και κοντά τους πεσμένοι κάτω: ό Ταρζάν και ή Ζάμπα.

Και νά: Ξαφνικά πίσω άπό κάποιον πυκνό θάμνο ένα τρομακτικό άνθρώπινο πλάσμα παρουσιάζεται!...

Μά και οι πέντε αυτοί άνθρωποι δεν μοιάζουν ούτε με τους άνδρες, ούτε με τις γυναίκες της προϊστορικής εποχής τους.

Και στο πρωτόγονο ύποτυπώδες μυαλό του Μπούκ και της Κράν, γεννιέται μια φοβερή ύποψια: Πώς αυτοί ίσως είναι αϊ κακοί ξένοι που ήρθαν και σκότωσαν τα γιγάντια θηρία, τους ανθρώπους της φυλής τους και τα αγαπημένα παιδιά τους. Και πώς αυτοί θ' άλλαξαν τη μορφή της γης όπου είχαν γεννηθεί και ζήσει. Τόσο πολύ που να μην μπορούν πιά να βρουν τη μεγάλη υπόγεια σπηλιά τους με τους άτιμους κρυμμένους θησαυρούς.

Κι' άρχίζοντας να ουρλιάζουν άγρια και τρομακτικά, τρέχουν προς το σημείο που βρίσκονται οι ξένοι, γι' αυτούς, άνθρωποι. Νοιώθουν την ανάγκη να τους σπαράξουν θεωρώντας τους υπεύθυνους για όλα τα παράξενα που αντικρύζουν γύρω τους.

Στό μεταξύ κι' ο Κακαράκ με την Τσίχλ, βρίσκοντας κάποια διεξοδο, θγαίνουν κι' αυτοί, πίσω από το προϊστορικό ανδρόγυνο, στην επιφάνεια της Ζούγκλας.

Τραγικές παρεξηγήσεις!

ΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΩ, τὰ εἶδαμε καὶ τὰ ξέρουμε:

Ἡ Ζάμπα, πὸν πρῶτη αὐτὴ ἀντικρῦζει τοὺς δύο τρομακτικούς ἀγριανθρώπους, σωριάζεται κάτω λι-

πόθυμη.

Ὁ προϊστορικός ἄνδρας δείχνει ἀμέσως ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ νέα κι' ὁμορφὴ αὐτὴ καπέλλα. Καὶ σκύβοντας μὲ λαχτάρια κάνει νὰ τὴν ἀρπάξῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Ὅμως ἡ πρωτόγονη γυναίκα νοιώθει ἄγρια ζήλεια γιὰ τὴν προτίμησι τοῦ ἄνδρα της. Κι' ἐνῶ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι της τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσῃ, μὲ τὸ δεξιὸ σηκώνει τὸ μεγάλο βαρὺ πέτρινο τσεκούρι της. Κάνει νὰ τσακίσῃ, μὲ αὐτὸ, τὸ κεφάλι τῆς ἀναίσθητης κάτω κοπέλλας...

Ὁ Μπούκ προφθαίνει. Τὴν ἐμποδίζει νὰ κἀνὴ τὸ φονικὸ, σῶζοντας τὴ ζωὴ τῆς Ζάμπας. Μὰ πιάνεται στὰ χέρια μὲ τὴ γυναίκα του. Παλεύουν καὶ χτυπιοῦνται ὡς μανιασμένα θηρία!

Ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τσίχλ πὸν παρακολουθοῦσαν τὸ προϊστορικὸ ἀνδρόγυνο, ἔχουν-γιὰ σιγουριά — σκαρφλώσει στὰ κλαδιὰ μιᾶς γιγάντιας καρυδιᾶς.

Ὅμως νά: Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ ἐπεμθαίνουν τώρα: Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας μὲ μεγάλες πέτρες κι' ὁ «Ἕλληνας» μ' ἕνα πρόχειρο ρόπαλο, χύνονται πάνω στοὺς θηριώδεις προϊστορικούς ἀνθρώπους!

Ὁ Σουβλερομύτης, σίγουρος πάνω στὸ δέντρο, κόβει — ὅπως εἶδαμε — μεγάλες βαρειές καρύδες. Γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴς πετάει, ἀπὸ ψηλά, στὰ τρία τετραπέρατα τεντυμποάκια πὸν χοροπῶδανε κάτω στριγγλίζοντας χαρούμενα!

Μὰ μιὰ ἀπὸ τὴς καρύδες αὐτὲς κτυπάει, κατὰ λάθος, στὸ κεφάλι τοῦ Ταρζάν. Κι' ἐκεῖνος, παρεξηγώντας νομίζει πὸς τὸν κτύπησε μὲ τὸ ρόπαλό του ὁ Ζαντόβ. Ἔτσι πετάει τὴν πέτρα πὸν κρατᾷ πάνω στὴ ράχι τοῦ ἀνύποπτου συντρόφου του.

Μὰ καὶ ὁ «Ἕλληνας» πὸν δὲν εἶχε δὴ τὴν καρύδα πὸν ἔπεσε στὸ κεφάλι τοῦ Ταρζάνκ φαντάζεται πὸς δέχτηκε ἀπ' αὐτόν... δολοφονικὴ ἐπίθεσι.

Παρατάει λοιπὸν τὸ Μπούκ καὶ τὴν Κράν πὸν παλεύουν καὶ χτυπιοῦνται πάνω ἀπὸ τὸ καρμὶ τῆς ἀναίσθητης Ζάμπας. Καὶ γυρίζοντας κτυπάει, μὲ τὸ ρόπαλό του — στ' ἀλήθεια τώρα — τὸν Ταρζάν.

Ἔτσι, οἱ δύο ἀδάμαστοι ἥρωές μας ἀρχίζουν, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, μιὰ θανάσιμη μονομαχία πλάι στὸ προϊστορικὸ ἀνδρόγυνο πὸν ἐπίσης μονομαχεῖ...

Μὰ νά: Ξαφνικὰ κάτι ἀπροσδόκητο γίνεται:

Ὁ τυφλὸς Μπακούρ φθάνει τρέχοντας καὶ ουρλιάζοντας στὴν περιοχὴ πὸν γίνεται τὸ κακὸ. Κρατώντας τὸν ἀπὸ τ' ἀριστερὸ χέρι τὸν ὀδηγεῖ ὁ πιστὸς του χιμπατζῆς Ρόκ. Τὸν κατευθύνει πρὸς τὸ σημεῖο πὸν βρίσκεται ἡ ἀναίσθητη Ζάμπα.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ, ὡς ἀπὸ σύνθημα, παρατᾶνε τὴν ἄγρια μονομαχία τους. Τρέχουν μαζί κι' ἀρπάζουν τὴν ἀγαπημένη τους κοπέλλα. Ξεμακραίνουν καὶ κρύβονται — χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῇ ὁ χιμπατζῆς — σὲ μιὰ εὐρύχωρη κουφάλα γέρικου δέντρου μὲ στενὸ ἀνοιγμα.

Μὰ κι' ὁ Μπούκ καὶ ἡ Κράν, ἀνήσυχτοι ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τοῦ φοβεροῦ κτηνάνθρωπου παύουν νὰ χτυπιοῦνται μὲ τὰ πέτρινα τσεκούρια του.

Ὅμως γρήγορα ἀντιλαμβάνονται πὸς ὁ μαῦρος αὐτὸς γίγαντας εἶναι τυφλός. Καὶ τότε ἡ ἐπίθεσι τους εἶναι κεραυνοβόλα:

Σὰ νὰ μόνιασαν, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, χύνονται ἀσυγκράτητοι στὸν χιμπατζῆ Ρόκ. Μὲ τὰ πρωτόγονα ὄπλα τους τοῦ χαρίζουν γρήγορα τὸ μαῦρο θάνατο!

Ὁ Μπακούρ μένει τώρα μόνος. Καὶ καθὼς δὲν βλέπει, τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸ του.

Ἔτσι, τὸ προϊστορικὸ ἀνδρόγυνο χύνεται τώρα πάνω του. Τὸν σωριάζουν κάτω μαζί κι' οἱ δύο. Καὶ μὲ τὰ ἴδια πέτρινα τσεκούρια τους τοῦ τσακίζουν τὸ κεφάλι.

Ὁ δυστυχισμένος μαῦρος γίγαντας, πὸν στὸ βάθος του ἔκρυβε ἀγνή ψυχὴ καὶ χρυσὴ καρδιά, τελειώνει τόσο τραγικὰ, τὴν ἄ-

χαρη και πολυβασανισμένη ζωή του.

Και καθώς από τα ματωμένα του χοντρά κείλη θγαίνει ή στερνή πνοή, ψιθυρίζει: — Ζάμπα!... Ζάμπα!...

Ο Ταρζάν κι' ό Ζαντόβ, από τό κούφωμα του δέντρου που βρίσκονται, δέν βλέπουν τό κακό που γίνηκε. Άλλοιώς θάβγαϊναν νά προλάβουν τήν άγρια αυτή δολοφονία του άμοιρου Μπαχούρ.

Μά νά: Ψηλά από τά κλαδιά του δέντρου που έχουν σκαρφλώσει τά δυό αδελφια, ό κακούργος Χουάϊτ καγχάζει ευχαριστημένος για τό θάνατο του Κτηνάνθρωπου.

Ο Μπούκ και ή Κράν άκούνε τό γέλιο του. Και σκώνοντας τά κεφάλια τους βλέπουν κι' αυτόν και τόν μαύρο αδελφό του.

"Ετσι, άφάνταστα σβέλτοι καθώς είναι, σκαρφαλώνουν γρήγορα στα κλαδιά του δέντρου που βρίσκονται. Και κυνηγώντας τους δυό άλλοτε σιαμιαούς αδελφούς, δέν άργοϋν νά τους πιάσουν.

Ο προϊστορικός άνδρας άρπάζει γερά από τό λαϊμό τόν λευκό Χουάϊτ. Η πρωτόγονη γυναίκα τόν μαύρο Μπλάκ. Τους χτυπάνε κι' αυτούς με τά πέτρινα τοσκούρια τους στα κεφάλια.

Λίγο μετά τά άψυχα κουφάρια τών δυό αδελφών γκρεμίζονται κάτω στο έδαφος με βαρύ γδούπο.

Ο Κακαράκ, που μαζί με τήν Τσίχλ είχαν σκαρφαλώσει σε μία πλαϊνή καρυδιά, φωνάζει στόν Μπούκ και τήν Κράν:

— Μπράβο παιδιά! "Όσο για τόν Χουάϊτ: γεία στα χέρια σας! Τόν Μπλάκ όμως δέν έπρεπε νά τόν «φάτε». "Ητανε καλό άνθρωπάκι ό φουκαράς!

Οί δυό προϊστορικοί άγριάνθρωποι — άρσενικός και θηλυκός — άκούνε τή φωνή του Κακαράκ. "Ετσι, κατεβαίνοντας πάλι σβέλτοι από τό αιωνόθιο δέντρο αρχίζουν νά σκαρφαλώνουν στήν καρυδιά που βρίσκεται με τή χοντρή συντρόφισσά του. Θα τσακίσουν και τά δικά τους κεφάλια με τά τσεκούρια τους.

"Όμως τό μυαλό του Σουθλερομούτη παίρνει χιλιάδες στροφές στο δευτερόλεπτο!

Ο ("Άγνωστος)

ΚΑΙ ΝΑ: Βλέποντάς τους νά σκαρφαλώνουν ό ένας πίσω από τόν άλλον στόν ψηλό και όλόϊσο — χωρίς προεσοχές — κορμό τής καρυδιάς, έχει μία σωτήρια έμ πνευσι:

Χεραδύναμος καθώς είναι άρπάζει ά-

μέσως τήν Τσίχλ. Και πριν εκείνη προλάβη νά αντίδραση, τήν πετάει με δύναμι

κι' όρμη στούς πρωτόγονους άνθρώπους που άνεβαίνουν.

"Ετσι ή Χοντρή πέφτοντας βαρειά καθώς είναι, πάνω τους, τους γκρεμίζει από τόν κορμό τής καρυδιάς όπου μόλις κατάφεραν νά στηρίζονται. Και οί τρεις τους σωριάζονται κάτω μπερδεμένοι σαν ένα κουβάρι!

Τρομοκρατημένη ή Τσίχλ καταφέρνει πρώτη νά ξεμπερδευτή από τά χέρια και τά πόδια του Μπούκ και τής Κράν. Αρχίζει νά τρέχη φωνάζοντας στόν Κακαράκ που έχει ξεκαρδιστή στα γέλια:

— "Ενοια σου, Τζιτζιφιόγκο κι' αυτό που κανες, θα τό πληρώση άκριβά ό.. σβέρκος σου!

Σχεδόν άμέσως και οί δυό προϊστορικοί άνθρωποι, πετιώνται όρθοί. Και νομίζοντας πως μονάχο του τό χοντρά κορίτσι είχε πέσει πάνω τους, αρχίζουν νά τό κυνηγάνε άφρίζοντας από τό κακό τους.

Η άμοιρη Τσίχλ τρέχει σαν τρελλή για νά γλυτώση. "Όμως φοβάται και νά ξεμακρύνη από τό σημείο αυτό. Ξέρει πως κάπου εκεί κοντά θα βρίσκονται ό Ταρζάν, ό Ζαντόβ και ή Ζάμπα. Κι' έχει πολλές έλπίδες πως κάποιος άπ' αυτούς θα παρουσιαστή νά τή βοηθήση.

Στό μεταξύ στριφογυρίζει στούς χοντρούς κορμούς τών δέντρων, καταφέροντας νά γλυτώνη από τά χέρια τών δημίων της. Ταυτόχρονα ξεφωνίζει ζιπώντας νά τους συγκινήση:

— Καλέ λυπηθήτε με, καλέ, που νά μη σώσετε και τρομάρα νά σας έρθη, άφέντες μου! Άνύπαντρη κοπελλίτσα είμαι ή καψερούλα και στο άνθον τής ηλικίας μου που κακοχρόνο νάχετε. Λυπηθήτε τά νειάτα και τήν όμορφιά μου που φτού μου νά μην άβασκαθώ.

Μά ουτε οί διώκτες της τή λυπούνται, ουτε οί σωτήρες της παρουσιάζονται.

Μονάχα ό Κακαράκ, χοροπηδώντας χαρούμενος πάνω στήν καρυδιά, τής τραγουδάει ένα φρέσκο — φρέσκο και ρομαντικό στικάκι του:

«Γεία σου, χοντρή κι' εφτάζυμη!

Γεία σου, γλυκειά μου Τσίχλα!

"Αν πέσης στα δοντάκια τους

θέ νά σε κάνουν... τσίκλα!»

"Όμως άλλοίμονο! Χοροπηδώντας πάνω στο δέντρο καθώς τραγουδάει τό στικάκι, χάνει τήν ισορροπία του. Γκρεμοτσακίζεται προς τά κάτω:

— Άμάν και θα σκάσω σαν καρπούζι με τή βούλα!, ξεφωνίζει με άπόγνωσι.

Μά φαίνεται πως ήταν από τή μοίρα γραφτό του νά πέση στα μαλακά. Και πέφτει πάνω στή χοντρή που τριγύριζε κάτω για νά γλυτώση από τους προϊστορικούς άγριάνθρώπους.

—'Αμάν, κούκλα μου!, τῆς κάνει. Καί «μερσεντές» νάσουνα, δὲν θάξες τέτοια ... σουσπανιόν!

Ὁ Μπούχ καὶ ἡ Κράν χύνονται τώρα μανιασμένοι νὰ σπαράξουνε τὸν Κακαράκ. Ἔτσι ἡ Τοίχλ βρίσκοντας τὴν εὐκαιρία εξαφανίζεται.

Σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι βρίσκει μέσα στὴν εὐρύχωρη σπηλιά μὲ τὸ στενὸ ἀνοιγμα τὸν Ταρζάν, τὸν Ζαντόβ καὶ τὴ Ζάμπα, ποὺ σὺ μεταξύ εἶχε συνέλθει. Καὶ οἱ τρεῖς τους δὲν ἔχουν ἰδέα ἀπ' ὅσα εἶχαν συμβῆ.

Ἡ Χοντρή τους δίνει ἐπιγραμματικὴ ἀναφορά:

—Χουάιτ καὶ Μπλάκ: Θεὸς σχωρέο' τους!... Μπαχούρ: σχωρεμένος νάναι!... Τοῦ λόγου μου: παρὰ λίγο μακαρίτισσα!... Καὶ Κακαράκ: ἐτοιμάστε του τὰ... κόλυβα!

Οἱ δύο ἄνδρες καὶ ἡ γυναίκα ξεπετιοῦνται ἀπὸ τὸ κούφωμα. Τρέχουν γιὰ νὰ βοηθήσουν καὶ νὰ σώσουν τὸν ἀγαπημένο τους Σουθλερομύτη!

Ὅμως ἐκεῖνος ἔχει βρῆ, γιὰ τὴν ὥρα, ἓνα ἔξυπνο κόλπο. Καὶ σώζεται προσωρινά μονάχος του:

Ἄφθαστος ἀκροβάτης, καὶ μὲ λαστικένιο κορμί καθὼς εἶναι, μόλις, πέφτοντας ἀπὸ τὴν καρυδιά, βλέπει τοὺς ἀγριάνθρωπους νὰ χύνωνται κατὰ πάνω του, θάζει σ' ἐνέργεια κάτι ἐξωφρενικό:

Ἀρχίζει νὰ κἀνη γρήγορες κι' ἀτέλειωτες τοῦμπες στὸν ἀέρα. Νὰ γυρίζη σὰν ἀνεμόμυλος.

Ὁ Μπούχ καὶ ἡ Κράν, πού, πρὶν ἀπὸ πολλὰς χιλιάδες χρόνια ποὺ ζοῦσαν, δὲν εἶχαν ἰδῆ ποτὲ ἄνθρωπο νὰ κἀνη μιά τέτοια κίνηση, μένουν κατάπληκτοι. Σταματᾶνε τὴν ἐπίθεσί τους καὶ παρακολουθοῦν τὸ παράξενο ὄν ποὺ περιστρέφεται στὸν ἀέρα.

Ὅμως ὁ Κακαράκ κάποτε κουράζεται. Καὶ σταματώντας τὴς σιπήριες τοῦμπες του ὑποκλίνεται μπροστὰ τους θαθεία:

—Ὀλέ!

Τὸ προϊστορικὸ ἀνδρόγυνο τὸν ἀρπάζει τώρα. Σπκῶνουν τὰ πέτρινα τσεκούρια τους, γιὰ νὰ τοῦ τοακίσουν τὸ κεφάλι.

Μὰ δὲν προφθαίνουν. Τὴν ἴδια στιγμή ἔνα τρομακτικὸ ἀνθρώπινο πλάσμα παρουσιάζεται:

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀποκλειστικότης:

Γενικὰ Ἐκδοτικὰ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΜΟΝΟΝ ΟΣΟΙ

ἔχουν γερὰ νεῦρα καὶ ἀτρόμητη καρδιά μπορούν νὰ διαβάσουν τὴν ἐρχόμενη Τρίτη τὸ 18ον τεῦχος τοῦ θρυλικῆς περιοδικοῦ

«ΖΟΥΓΚΛΑ — ΤΑΡΖΑΝ»

ποὺ ἔχει τὸν τίτλο:

«**Ο ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ**»

καὶ τὸ ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

- Ἐνας νέος τρομακτικὸς ἥρωας παρουσιάζεται στὴν Ζούγκλα!
- Χοῦρ Νταμάρ! Ὁ μυστηριώδης ἀγνωστος μὲ τὴς ὑπερφυσικὰς ψυχικὰς δυνάμεις!
- Στὸ πέρασμά του σκορπίζει τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν καταστροφή!
- Κανένας ἄνθρωπος καὶ κανένα θεριὸ δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ στὴ μαγικὴ γοητεία τῶν ματιῶν του!
- Ὁ Μπούχ καὶ ἡ Κράν, οἱ δύο προϊστορικοὶ ἄνθρωποι, ἀντιμέτωποι τοῦ τρομακτικοῦ Χοῦρ Νταμάρ!

ΚΑΙ ΟΠΩΣ ΕΙΠΑΜΕ:

Μόνο ὅσοι ἔχουν γερὰ νεῦρα καὶ ἀτρόμητη καρδιά μπορούν, τὴν ἐρχόμενη Τρίτη, νὰ διαβάσουν τὴν ὑπερπεριπέτεια αὐτή.

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΤΟΥ ΑΛΑΜΟ

■ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

χτυπάει το στήθος με τη γροθιά του.

Ο καλπασμός σταματάει απότομα. Τ' αλογα χλιμιντρίζουν. Την άλλη στιγμή σχεδόν, η πόρτα ανοίγει με μια γερή κλωσιά. Μπαίνει μέσα με φόρα ένας νεαρός κάου - μπού. Δεν θάνατι παραπάνω από δεκαεφτά χρονών. Το πρόσωπό του είναι όμορφο, με κανονικά χαρακτηριστικά. Στά γαλάζια μάτια του αστράφτουν δυο άστερακία γεμάτα φως κι' έξυπνάδα. Τα θεληματικά χείλια του, μαρτυρούν αφάνταστη τόλμη. Τρίβει τα χέρια του, μουρμουρίζοντας ευθυμία:

— Ένα κρύο που κάνει! Καλά είσαστ' εδώ μέσα! Έχετε ζέστη μπόλικη!

Πριν κανείς προφτάσει να μιλήσει, ένα δεύτερο πρόσωπο μπαίνει στην ταβέρνα του «Μονόφθαλμου». Αυτό μάλιστα, ούτε κάνει τον κόπο ν' ανοίξει τη δίφυλλη πόρτα. Μ' ένα απλό σκύψιμο, περνάει από το άνοιγμα που αφήνει από κάτω! Είναι ένα μικρό Ινδιανάκι. Το χαριτωμένο μουστάκι του, θα μπορούσε να πής πώς είναι ή προσωποποίησης της πονηρίας. Στά όλομαυρα μαλλιά του είναι περασμένη μιά φαρδειά κορδέλλα και πλάι της, καρφωμένο ένα φτερό.

Ο νεαρός κάου - μπού του λέει γελώντας:

— Δεν σουχώ πη, να μην περνάς έτσι κάτω απ' την πόρτα, σάν νάσαι... έπιστολή;

— Δεν είναι οι γιοί σου, Μάτ Όλεμπυ!, λέει εκπληκτός ο κτηματίας Ράντερ.

Και σ' όλων τα πρόσωπα, ζωγραφίζεται ή ίδια δυσάρεστη έκπληξη.

Ο ΜΑΤ ΟΛΕΜΠΥ κυττάζει από πάνω ως κάτω τους νεοφερμένους.

— Ποιοί είστε σεις; ρωτάει.

Ο μικρός κάου - μπού του χαρίζει το φωτεινό του χαμόγελο.

— Έγώ, απκρίνεται, είμαι ο Τιμ Ντόναχιου. Τούτος δώ, λέγεται Τιν - Τιν στα Ινδιανικά, σημαίνει «Διαβολάκος»!

Ένας ψίθυρος τρόμου γεμίζει την ταβέρνα, σ' αυτή την τελευταία λέξη. Ένας γερο - κάου - μπού σταυροκοπιέται, μουρμουρίζοντας μιά προσευχή.

— Πώς δρεθήκατ' εδώ πέρα; ρωτάει ψυχρά ο Μάτ Όλεμπυ.

Ο Τιμ χαμογελάει άλλη μιά φορά. Άνασηκώνει τους ώμους.

— Δεν έχει ξανάρθει ξένος σ' αυτό το μέρος; ρωτάει. Με τ' άλλαγα ήρθαμε!

— Από ποιόν δρόμο;

— Απ' το ποτάμι! Μπορείτε αλήθεια, να μου πητε τί γίνεται' εκεί πέρα; Κλαίνε κανέναν πεθαμένο;

Νεκρική σιωπή απλώνεται στη σάλα. Τα πρόσωπα των κάου - μπού χλωμιάζουν ακόμα περισσότερο. Μόνο ο Μάτ Όλεμπυ δεν φαίνεται να ταραίζεται. Παρατηρεί με ύποψια τον νεαρό νιοφερμένο. Λέει ξερά:

— Άν ήρθατε απ' το ποτάμι... συναντήσατε κανέναν στο δρόμο σας;

— Όχι. Μιά στιγμή μόνο, την ώρα που περυσάσαμε τη μήρη γέφυρα που φάνηκε σάν νάδα, στη λάμψη μιάς αστραπής, δυο καθαλλάρηδες.

Όσοι τους ξανάδα και μετά, σε άλλη λάμψη. Σίγουρα θα ήταν τίποτε κορμιοί δέντρων, γιατί έπτεκα, έντελώς ακίνητοι, σάν κούτσουρα.

Μια αστραπή περνάει απ' το βλέμμα του ψαρωαλάη. Ένα εϊρωνικό χαμόγελο διαγράφεται στα χείλια του. Κι' άμέσως φωνάζει με θυμό:

— Λέν βέβαια, νεαρέ!

Ο μικρός κάου - μπού σοβαρεύεται. Κυττάζει αστραφένος τον Όλεμπυ. Μετά στρέφει και παραστρέφει τίσω του.

Ο Ινδιανάκος που στέκει πλάι του, τον σκουντίζει με τόν σγκόνα του, λίγο πάνω από το γόνατο

— Σ' έσένα το είπε!, του λέει.
— Σ' έμένα! Είσαι σίγουρος, Τιν - Τιν;
— Μμ!, κάνει μόνο ο Ινδιανάκος, κουνώντας ζωηρά το κεφάλι προς τα κάτω.

Ο Τιμ Ντόναχιου ξύνει το κούτελό του ψηλά, στις ρίζες των μαλλιών, έτσι που κουνιέται το καπέλλο του. Κυττάζει παραξενεμένος τον Όλεμπυ.

— Άκου, παπούλη!, του λέει. Άν δεν σ' άρεση να ήρθαμε απ' το ποτάμι, δεν ήρθαμε από κεί! Ήρθαμε απ' την άλλη μεριά. Απ' τα δουνά! Εύχαριστήθηκες τώρα; Δεν κάνει να στεναχωριέσαι, στην ηλικία σου!

Ο ψαρωαλάη κάνει δυο άπειλητικά βήματα προς το μέρος του.

— Για την αυθάδειά σου, μουγκρίζει, πάρε αυτό!

Και σγκώνει το χέρι του, που κατευθύνεται με φόρα στο πρόσωπο του μικρού κάου - μπού. Έκείνος όμως λυγίζει τα νύνατα του με καταπληκτική ταχύτητα. Το χέρι του Όλεμπυ περνάει επάνω από το κεφάλι του Τιν - Τιν, που στέκει πλάι του. Ο μικρός Ινδιανάκος άνοιγκλείνει βωμικά τα μεγάλα μάτια του. Φωνάζει θριαμβευτικά:

— Και ύστερα, ο χλωμός άδελφός μου, μου λέει πώς πρέπει να ψηλώσω!

ΤΟ ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΟ ΠΙΣΤΟΛΙ

Ο ΤΙΜ ΝΤΟΝΑΧΙΟΥ όμως τον πιάνει απ' το χέρι και τον τραβάει μαζί του, άποφεύγοντας τον Μάτ Όλεμπυ, που έχει άπομείνει κατάπληκτος.

— Έλα, του λέει ήσυχα. Φαίνεται πώς ο καημένος ο γέρος έχει κάποια μεγάλη στεναχώρια. Γι' αυτό παραφέρεται. Δεν πρέπει να τόν παρεξηούμε.

Φτάνουν στον πάγκο του μπάρ. Όλα τα βλέματα έχουν φύγει τώρα απ' την πόρτα και παρακολουθούν αυτούς. Κάθε τους κίνηση.

Ο μικρός κάου - μπού φαίνεται σάν να μην καταλαβαίνει, πώς έχουν γίνει το κέντρο της γενικής προσοχής, μέσα στη σάλα του «Μονόφθαλμου». Στέκεται έμπρός στον πάγκο. Άνεβάζει και τον Τιν - Τιν σ' ένα ψηλοπόδαρο σκαμνί, γιά να φτάσει κι' εκείνος.

— Δυο ποτήρια ζεστό γάλα, σε παρακαλώ!, παραγγέλνει στον Κλίμ, που τον κυττάζει μέ... γουρλωμένο το μοναδικό μάτι του.

Άν ήταν άλλη φορά, σίγουρα όλοι οι κάου - μπούς εκεί μέσα θάσκαζαν στα γέλια μ' αυτή την παραγγελία. Τώρα όμως κανείς δεν έχει διάθεση να γελάση. Κανείς δεν σαλεύει από τη θέσι του. Κανείς δεν μιλάει. Άκόμα κι' ο Κλίμ ο Μονόφθαλμος, που μοιάζει σάν να μην άκουσε.

— Δεν μου λες, Τιν - Τιν, ρωτάει ο μικρός κάου - μπού, μήπως κάναμε λάθος κι' αντί να μπουμε σε ταβέρνα, μπήκαμε σε εκκλησία;

Ο Ινδιανάκος δεν προλαβαίνει ν' άπαντήσει. Στο ίδιο τραπέζι με τον Μάτ Όλεμπυ και τον Ράλφ Ράντερ, καθόταν από ώρα κι' ένας γεροδεμένος, νέος άντρας, ο Τζών Σέλμπυ, έπιστάτης στο ράντισο του Όλεμπυ.

Ο Σέλμπυ πειτιέται έφανικά όρθιος και ταυτόχρονα, με μιά άγρια κίνηση, τινάζει μακριά την καρέκλα που καθόταν. Το πρόσωπό του είναι κατακόκκινο από θυμό.

— Αυτό δεν μπορεί να συνεχίση!, μουγκρίζει μανιασμένος. Δεν έπιτρέπω σε κανέναν να προσβάλλη τ' άφεντικό μου και προπάντων σ' ένα δρωμόπαιδο! Σπάσε από δώ μέσα, μικρέ, και γρήγορα, πριν θυμώσω πιδό πολύ!

Ο μικρός κάου - μπού τόν παρατηρεί άτάραχος. Χαμογελάει.

— Έξω βρέχει και κάνει παγωνιά, λέει ήσυχα. Έδω είναι μέρος που μπορεί να μπαίνη όποιος θέλει. Όσο γιά τ' άφεντικό σου, αν νομίζη πώς τον προσβάλα, να με συμπαθή. Δεν είχα τέτοιο σκοπό.

■ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ZOY

